

Phạm Ngọc Hùng

Những bài viết về

Chitbon Phạm Anh Minh

*Hà Nội - Tháng 2-2021*3-2023*

Những bài viết về
Chitbon Phạm Anh Minh

Hà Nội - Tháng 2-2021*3-2023

PHI LỘ

Gửi bé Chitbon- Học sinh Phạm Anh Minh, “bảo bối” của ông bà.

Những gì được viết trong này đều là tình cảm yêu thương ông bà dành cho cháu vốn chất chứa trong lòng được dịp thoát ra thành lời. Ông thay mặt bà ghi chép, để lưu lại những ngày tháng thơ bé cháu ở cạnh ông bà và cả những năm tháng cháu dần lớn khôn, cách xa về địa lý, khi theo bố mẹ vào Sài Gòn sinh sống.

Năm tháng qua đi, cháu lớn khôn dần, còn ông bà thì già đi. Khoảng cách thế hệ sẽ xuất hiện giữa chúng ta, đó là điều ai cũng phải trải qua. Nhưng may mắn, những bài viết này đã lưu lại được những kỷ niệm yêu thương nhất mà ông bà và cháu đã, đang và sẽ mãi mãi trao gửi cho nhau...

Rất lâu về sau, khi đã trưởng thành, có dịp đọc lại, cháu sẽ có lại những giây phút ấm lòng khi nghĩ về ông bà. Và cháu hãy luôn tin tưởng rằng, chính cháu đã luôn mang lại hạnh phúc cho ông bà đấy. Cảm ơn cháu yêu của ông bà nhé. Chúc cháu luôn mạnh khỏe và gặp nhiều may mắn trong cuộc sống.

Ông bà: *Phạm Ngọc Hùng - Hà Vân Anh.*

Hà Nội 19-2-2021

MỤC LỤC CÁC BÀI VIẾT

- Nhật ký của tớ (1)	Trang 5	- Chitbon ngoại truyện (1)	Trang 29
- Nhật ký của tớ (2)	Trang 7	- Bốn chấm không	Trang 31
- Nhật ký của tớ (3)	Trang 9	- Nuôi tiếc (Thơ)	Trang 34
- Nhật ký của tớ (4)	Trang 12	- Chitbon ngoại truyện (2)	Trang 35
- Bước ngoặt mới	Trang 15	- Chitbon năm nhất	Trang 38
- Và nó dần xa	Trang 16	- Sinh nhật cháu (Thơ)	Trang 41
- Sự giống (Thơ)	Trang 18	- Đọc sách (4)	Trang 43
- Chia tay (Thơ)	Trang 20	- Giải cứu sinh viên	Trang 46
- Sinh nhật xa (Thơ)	Trang 21	- Sổ lòng	Trang 47
- Nó...	Trang 22	- CT15 (-)	Trang 48
- Sinh nhật cháu	Trang 24	- Sự cố	Trang 49
- Valentin giờ... (Thơ)	Trang 25	- Sinh viên năm 3	Trang 50
- Bà và Cháu (Thơ)	Trang 26	- Hoài niệm (Thơ)	Trang 57
- Chitbon chuyện bây giờ mới kể	Trang 27	- Chitbon Hè 2022	Trang 58

Những ghi chép về Chitbon Phạm Anh Minh

Nhật ký của tớ (1)

13/5/2013

Đôi nhời:

Tớ năm nay... hơn 3 tháng tuổi. Vì nhật ký này dành tặng những bạn sinh đầu năm 2013 (Quý Ty), cuối năm âm lịch 2012 (Nhâm Thìn) cùng lứa... 11X như tớ, nên mới mạo xưng “tớ” thế... Nói vậy vì biết rằng rồi sẽ có cả các bác, các cô chú, thậm chí các ông bà vô đọc (ké)... he he. Không sao, xin được hân hạnh ạ.

Thoạt tiên, nhìn ảnh tớ chắc vô khối cái móc móc trên đầu người đọc, để gỡ mấy cái móc ấy đi, tớ xin thưa là vì tay tớ bận (nằm ngửa thì tay chân hươ hươ, đập đập lia lịa, nhồm được dậy thì tay bận chống cái đầu cứ chực gục xuống, đào đâu ra tay rồi!) không tiện gõ bàn phím nên nhật ký này tớ ủy quyền cho ông tớ gõ hộ, luôn tiện “dịch” ý tưởng trong đầu tớ ra thành câu, thành dòng...

Ông tớ hay gạ gẫm linh tinh (?). Mới đầu thì gạ tớ viết nhật ký. Mãi tớ mới đồng ý thì gạ khi viết phải xưng tên. Ông bảo (chả biết thật hay bỡn?): cũng như khi nhảy ra chiếu chèo, ai cũng phải hỏi “*Tôi ra đây có phải xưng tên không nhi?*”. Lập tức, mấy ông kéo nhị, thổi sáo, chơi đàn thập lục, đàn bầu, gõ phách... ngừng chơi, đồng thanh ồ lên: “*Sao không xưng? Không xưng thì ai biết mình là ai?*”.

Tớ bận nằm ngó nghiêng mấy cái bóng đèn trên trần nhà, hoặc ngهن cổ ngó nghén linh tinh, lại bận tập trung chống cho cái đầu mới tập lẫy không gục xuống, đành đồng ý cái rụp: Vâng, xưng tên thì xưng tên... Cơ mà, tên tớ thì hơi bùn cùi. Để ra, đâu, từ hồi còn chưa đẻ ra ý cơ. Bố mẹ tớ đã bít thừa là thằng cu, hôm làm cái giấy chứng sinh vẫn đặt tên tớ là Minh Anh. Nói thế vì nhón nhón thêm... mấy ngày, nghe ai cũng bủ đó là tên con gái.

Thậm chí có người không thềm bảo biếc gì, cứ đương nhiên coi là tên con gái. Thì hôm ngoài tháng tuổi tớ chứ đâu xa. Ông tớ đèo mẹ con tớ đi tiêm chủng. Ra trạm Y tế Phường, một cô (xinh xinh) nghe mẹ tớ đọc tên Minh Anh, liền tự tin cắm cúi ghi vào mục dành cho tên người mẹ. Đến khi nghe mẹ tớ đọc tên mình là Hà My, mới tằn ngần: Quái, rõ ràng khai một tên là Minh Anh, đã ghi vào cột dành cho mẹ rồi. Sao lại còn cái tên Hà My, mà đây là thằng cu, biết ghi vào cột dành cho... cô nào?

Mẹ tớ tuy cận nặng, nhưng cũng hơi thông minh, biết có vấn đề bèn ngó vào sổ, hiểu ngay là ghi sai bét. Cô xinh xinh tiếc cái sổ, nhưng nhanh trí trách mẹ là tại cái tên con gái nên ghi nhầm cho mẹ... Nhưng không sao, cô bảo, để ẹm dùng cái bút xóa, tý tẹo là xong bếng... Đại để thế. Từ hôm đó, mẹ tớ mới bàn với bố tớ phải đổi tên. Nhưng chắc tiếc cái tên sáng tác ra từ hồi tớ còn nằm chơi trong bụng mẹ nên loay hoay mãi, bố mẹ tớ nảy ra sáng kiến (bảo tồn nguyên tác?) là đảo ngược lại, thành Anh Minh.

Xin trình trọng tuyên bố, đó là tên tớ! Lại nói, ông tớ hay gạ gẫm linh tinh nên sau vụ xưng tên, ông lại gạ là viết nhật ký nhưng đừng chia ngày, mà chia mục 1,2,3 (ông tớ còn nói một tràng tiếng các nước để thay cho 1,2,3. Ví dụ tiếng Tàu khựa gọi phiên âm nghe ra là “nhất, nhị, tam”. Tiếng Pháp gọi phiên âm nghe ra là “Oong, đơ, toa”. Tiếng Nga gọi phiên âm nghe ra là “a đin, đờ va, tờ ri” (Đi đều “mốt hai, mốt hai” thì Nga gọi phiên âm nghe ra là “rát-đờ va, rát-đờ va”). Tiếng Anh gọi phiên âm nghe ra là “Oăn, tu, ti”...). Ông lý luận: Nhật ký, tiếng Tàu của bọn họ Tập ý là ghi chép hàng ngày. Nhưng suy cho cùng, nếu cứ ghi hàng ngày thì mấy dòng “chát cục ạch hự” mấy câu là hết chuyện. Ghi đề mục thì cũng là viết hàng ngày, nhưng dễ có điều kiện cho cảm xúc thăng hoa. Mà cảm xúc thì đâu có bị ràng buộc theo ngày tháng....

Như đã nói, tay tớ luôn bận bịu, đầu óc hay ngó nghiêng, nghĩa là cũng bận bịu nốt nên chả kịp hiểu ông tớ nói gì, có lý không đã vội gật luôn (chống mãi mỗi tay ý mà). Và chẳng, tớ tin ông tớ mà làm thư ký cho tớ thì “chuẩn mèn” quá đi rồi, còn gì phải lẩn tẩn. Tóm lại là hết cái “đôi nhời” ở đây. Xi tốp, Xi tốp kéo dài quá chả ai thèm đọc những đoạn “nhiều nhời” đang nhấp nhòm, sốt ruột chờ đợi phía sau... Như lý luận của ông, sau đây là các mục của nhật ký tớ...

(Ý quên. Ông tớ định post lên, nhưng tớ nhắc ông viết mấy dòng về tên gọi ở nhà của tớ vào mục đôi nhời. Ông bảo ông biết thừa nhưng giả vờ quên. Thì ra ông không thích gọi cái tên ấy. Nhưng vốn tôn trọng bố mẹ tớ nên ông cũng viết vậy. Bố mẹ tớ đặt sẵn cho tớ cái tên ở nhà phát âm ra là “Chít bon”. Thú thật là cả tớ và ông đều chả hiểu ý là gì. Có lẽ vì khó hiểu nên ông chả gọi tớ thế, chỉ hay gọi “thằng em” hay gọi là “bé”, hay đơn giản là “thằng cu”, chắc là thấy dễ hiểu hơn? Ông bảo vì bố tớ với bác giai tớ cùng tên nên hỏi bé ai cũng gọi “thằng anh” chỉ bác tớ, “thằng em” để chỉ bố tớ nên giờ cứ gọi tớ thế, nghe vừa “hoài cổ”, lại vừa hay hay?...)

Nhật ký của tớ (2)

(15/5/2013)

1. Ngày tớ sinh ra đời...

(Là ngày tớ oe oe trong tay ông bác sĩ, chứ không phải “ngày mà người ta nói rằng có một con người được kết thành thai!” - Trong ngoặc kép là câu trích trong tiểu thuyết nổi tiếng “Hãy để ngày ấy lụi tàn” của nhà văn Anh có cái tên phiên âm ra là Giê rom Gooc đon)

Tớ ra đời hơi đặc biệt một chút. Nói vậy vì bình thường đủ ngày tháng thì mẹ đau đẻ rồi “tý nhau” chui ra, vươn vai thành Phù Đổng. Vậy mà mẹ tớ chả thấy đau điếc gì trong khi theo tính đếm của Bác sĩ (vốn là bác họ tớ, nghĩa là anh họ mẹ tớ làm ở Khoa sản, Bệnh viện Việt Nhật) thì đã quá một ngày rồi. Có lẽ tớ thấy nằm trong cái “bồn tắm cá nhân” của mình khá ổn nên cứ yên chí ăn no ngủ kỹ, khá là ít đập? Chứ bình thường, chân tay tớ khua khoáng dữ lắm. Là mẹ tớ biu thế...

Quá một hôm, nên hôm sau vào viện, bố mẹ tớ theo lời Bác sĩ, mang theo đủ lệ bộ mà mẹ đã chuẩn bị sẵn từ mấy hôm trước. Vào là bác tớ cho chỉ định mổ ngay rồi nhanh tay lôi tớ ra, kẹp hai chân dốc ngược rồi đét đít cho khóc toáng lên. Sau này ông tớ đùa, “người ta phải cầm tay mời ra khỏi nhà, cu lý nhà mình (là tớ đó) phải cầm chân lôi ra khỏi cái bồn tắm cá nhân trong bụng mẹ...” Hi hi... Được cái hay là vì thế mà mẹ tớ không bị đau đẻ, đỡ mất sức nên chỉ sau mổ một hôm là đã ngồi dậy, khỏe re. Thứ 3 đẻ, thứ 6 đã lò dò ra viện rồi, phần vì khá khỏe, phần vì tránh thứ 7, chủ nhật. Mọi người bảo, nếu lấy đau đẻ làm tiêu chuẩn cho hai lần sinh thì ít nhất, mẹ tớ đã... lã một thằng cu?

Hai ba hôm đầu, mắt còn chưa mở, tớ đã nghe kể hôm đó, cô hộ sinh đón tớ từ tay bác sĩ, gọi cả nhà (gồm bố tớ, hai bà nội ngoại, cô giúp việc mà bà nội thuê từ nửa tháng trước) huỳnh huych chạy theo từ tầng nọ sang tầng kia bệnh viện. Sau khi cho cả nhà ngó tớ một tý rồi thì cô hộ sinh ngăn lại để đưa tớ vào phòng cách ly sau sinh. Mọi người cứ nhấp nhòm ở ngoài hy vọng kì kèo cho vào xem mặt tớ cho kỹ mà không được. Ai cũng bảo còn may vì bố tớ đã nhanh tay dùng Ipad chụp được mấy kiểu (lúc đó tớ còn chưa mở mắt, xấu vãi) để thay nhau ngắm nghía, bình luận...

Hôm đó ông nội tớ (là người chấp bút tập nhật ký này đây), vào sau, tay xách nách kẹp mấy thứ kèm theo hai bó hoa, một bó xinh xinh cho tớ và mẹ, một bó to tướng định tặng bác sĩ, cũng là anh họ mẹ tớ. Ông bảo để tri ân người thăm khám, siêu âm theo dõi tớ nhiều tháng qua và mổ đẻ cho mẹ tớ hôm đó. Ông bảo chạy mướt mồ hôi mấy tầng nhà mà không kịp tặng hoa vì Bác sĩ xong việc đã đi ăn theo lối dành riêng nào đó rồi...

Vậy là tớ chính thức chào đời vào lúc hơn 11 giờ trưa ngày 22 tháng 1 năm 2013, năm Quý Ty. Tức ngày 11 tháng 12 năm Nhâm Thìn (Ông tớ cẩn thận ghi vào mục ghi chú Iphon: Em bé sinh Giờ Ngọ, giờ Hoàng đạo. Ngày Mậu Tý, ngày Minh đường-Tích lịch hỏa. Tháng Quý Sửu- Tang đồ mộc. Năm Nhâm Thìn-Trường lưu thủy. Cung sinh: cung Khảm; Cung phi: cung Càn). Ông bảo, nếu tớ sinh muộn vài chục hôm coi như lãnh nguyên tử vì ông, sau đúng một vòng luân chuyển của 12 con giáp, vì ông cũng sinh năm Quý Ty cách đây vừa chẵn sáu mươi năm...

Nhật ký của tó (3)

(20/5/2013)

(Trong này có cả ảnh bố tó và ảnh mẹ tó khi 3 tháng tuổi. Hi hi..)

2. Những ngày tó nhìn đời ở tư thế ngửa.

Ông bà thì ai cũng yêu cháu, đặc biệt lại là “con đầu, cháu sớm”. Nói riêng ông bà nội tó thì... nhất quả đất lun! Kể ra thì có vẻ hơi lạ, nhưng ngẫm vào trường hợp của tó thì ngay cả yêu thương cũng nên có chừng mực. Ông tó có vẻ biết rõ điều đó vì ông từng dẫn lời vị mục sư trong kịch Sec-xpia về tình yêu: “Hãy yêu nhau cho có chừng có mực. Có chừng có mực mới bền. Mật ngọt mà ngọt quá cũng khiến người ta lợm giọng. Ăn nhiều thì hết muốn ăn. Thái quá cũng hại như bất cập”.

Thậm chí, trong một bài viết khá thú vị về tình yêu có tên “Ngoại tệ mạnh của tình yêu” ông tó từng cảnh báo các đôi yêu nhau: Yêu nhiều cũng tốt “nhưng hãy cẩn thận, có thể bạn sẽ làm cho “em nó”, “anh nó” sợ (vì ngọt) đấy!”... Quay lại chuyện ông bà yêu thương cháu. Mấy ngày đầu ở Bệnh viện, bà nội tó từng khiến mẹ tó phát hoảng vì “bo” tó quá. Một phần cũng vì mẹ tó đang ở trạng thái tâm lý đặc biệt, vừa mổ lấy tó ra nên rất

sợ ai đó sở hữu tờ tranh mất phần mình. May mà ông tờ hiểu rõ tâm lý, kịp thời nhắc nhở và bà tờ cũng hiểu ra ngay nên quan hệ của bà nội và mẹ tờ (vì tờ) đã dần ổn trở lại...

Được 3 ngày trong viện thì hai bà nội ngoại và bố mẹ tờ tháp tùng tờ ra xe, bố tờ tự lái đưa cả nhà về. Xuống xe thì bà nội bế tờ, cùng bà ngoại bên cạnh đi bộ một quãng từ chỗ đỗ xe về nhà. Bố tờ đèo mẹ tờ bằng xe máy vì mẹ tờ vừa mổ xong được ba hôm. Gần đến nhà thì ông nội tờ ra cổng đón, tự tay bế tờ lên phòng. Ông bảo với tờ, giọng như hát lên: *“Thế là cu về nhà mình rồi. Nhà mình có thêm một thành viên mới, cực kỳ quan trọng, quan trọng nhất đây rồi...”* Phòng bố mẹ tờ vừa sửa được hơn một năm, ở riêng một tầng nhà gồm phòng ở 35 mét vuông liền với một cái sảnh 10 mét vuông. Nội thất khá model và tiện nghi, vôi ve nền nã, sáng sủa. Nhiều người bêu: Nhà nó như phòng khách sạn?...

Trước khi tờ sinh ra, ông bà nội tờ hay nhắc với về hâm mộ anh Đăng Tít con bác Dũng Thành, cháu nội nhà ông bà Tảo Hồng vì hồi cũng chuyên nằm ngửa như tờ (từ mới đẻ đến 3-4 tháng), anh ý chả bao giờ khóc nhe lấy một tiếng gọi là. Đói thì ăn, buồn ngủ thì tự đi vào giấc ngủ. Dậy dù có người hay không có người bên cạnh cũng No vấn đề, cứ tự ngó trần nhà chơi một mình. Có ai đến buôn chuyện thì sẵn lòng tiếp chiêu, rất... sôi nổi. Chính vì vậy mà ai cũng thích mê anh ý.

Thế nào mà đến lượt tờ cũng y chang như thế – ấy là do ông nội tờ xuýt xoa tâm đắc với mọi người như vậy. Ông kể: khi đói thằng cu (là tờ đó) chẳng hề khóc khiếm gì, chỉ có cái cái miệng xinh xinh cuống quýt chơi với cái lưỡi bé xíu, nhọn hoắt với một trạng thái nhìn thấy rõ là rất khản trương. Ấy là khi tờ đói ngấu. Mẹ tờ lập tức cho bú bình và tờ chén rất hăng, cứ nút chòm chụp hai chập một, một loáng là hết khẩu phần. Bố mẹ tờ tự nghiệm ra là bú trực tiếp rất khó định lượng nên cứ dùng máy vắt ra bình rồi cho tờ ti, vừa nhanh lại vừa “nhìn thấy” chính xác về số lượng. Ăn xong, nếu có ai thì tờ “chuyện trò” cùng. Nếu không có ai, tờ ngó nghén mấy cái bóng điện trên trần nhà, hay chăm chú ngó mấy con búp bê vải (ông tờ bảo như “con Mít tơ Bean”) treo trước mặt một lúc, rồi cũng tự mình đi vào giấc ngủ...

Cứ như thế, ngày tháng thoi đưa, thoát cái đã hơn ba tháng. Một hôm, mẹ tờ phát hiện ra sau khi ngủ dậy tờ không nằm vắn vẹo, vươn vai rồi khua khoảng chân tay bơi ngửa trong không khí như mọi khi mà quay mặt vào vách cũ (là giường riêng của tờ) hì hục cố lật cái mông lên: tờ bắt đầu tập lẫy. Ông tờ bảo, có lẽ bản chất cần cù chịu khó bắt đầu mạnh nha ở tờ từ chuyện tập lẫy này. Lúc nào ngủ dậy, tờ cũng nghiêng người vào vách cũ, miệt mài tập lẫy như vậy...

Oài, bài có vẻ dài dài rồi, tạm Xi tốp thôi. Ý quên, ông tớ bảo vừa lúc đang định tạm dừng để post lên thì sực nhớ chuyện tắm hàng ngày cho tớ. Ông bâu, đây là chuyện quan trọng mà thiếu nó, nhật ký tớ e nhuốm mùi... thum thum? Nguyên là mấy ngày đầu, bố mẹ tớ nghe bạn kể phải thuê tắm cho bé với mức phí 200K một lần. Ông tớ bảo trên Google, dịch vụ chỉ 80K thôi. Bố mẹ tớ không tin. Mẹ tớ còn buột miệng: 80K chắc chỉ... rửa được cái mặt (thật là báng bỏ người nhơn?).

Công bằng mà nói thì sau này bác Phong nhà ông Huyền cũng thuê 200K/ngày thật, kéo kẹt liền hàng tháng, nhưng nhà bác ý xa tí trên tận Mỹ Đình! Cũng có công 150K, do bác sĩ bệnh viện Việt Nhật tắm. Nhưng hôm đầu tiên, bà bác sĩ này chạy sô mệt quá, chờ đợi cái hẹn từ 10g30 đến tận... 13g30 bà mới đến. Chắc mệt quá nên bà tắm cho tớ rất qua loa, bà nội tớ bảo còn không cả tráng nước sạch!

Vậy là bố mẹ tớ nản, xin được số điện thoại dịch vụ tắm của các cô hộ lý, chỉ với 80K thật, mà lại chuyên nghiệp, hết tháng mới viết hóa đơn thanh toán một lần... Nhưng, tớ sinh nhằm ngày 11/12 trước tết, mà từ 26/12 cho đến mùng 6/1 ra tết, dịch vụ bắt đầu tính phí gấp 3 lần. Vị chi nếu theo, sẽ mất đến hơn chục ngày giá cao, tức mất khoảng 2 triệu sáu tiền tắm riêng mấy ngày tết. Ông tớ xót ruột hộ bố mẹ tớ liền (dõng dạc) bảo: “*Tắm cho nó có khó bằng vẽ tranh sơn dầu không?*”. Ý ông là chả cái gì ông muốn mà không làm tốt? Thấy ông nói có lý nên cả nhà nhất trí để ông tớ tắm cho tớ mấy ngày tết. Hôm cuối cùng, cô hộ lý cho ông “thử tay nghề” rồi nắc nỏm công nhận là ông tắm khéo, qua vài hôm là thạo phải biết...

Vậy là từ đó đến giờ, ông tớ độc quyền tắm cho tớ. Ông tự vẽ ra tương lai tươi sáng khi bâu: chịu khó tắm cho thằng cu cho đến khi nó lấy vợ, 28 năm nhân 360 ngày, nhân 80K được hơn 800 triệu, chắc chắn đủ tiền mua tặng nó (vì ông bảo lúc đó ông đã.. 88 cái xuân xanh rùi!) cái xế hộp còn sang hơn xe bố nó bây giờ... Này, nói thâm: Các cậu hãy bí mật giùm tớ nhé, kẻo ông tớ lại mất hứng. Chỉ là vì mãi tính đếm, ông tớ quên mất là ai lại để ông tắm đến tận 28 tuổi? Chỉ chừng 2-3 tuổi là tông ngồng đã thấy xí hỏ rồi, phải tự mình tắm lấy chứ, nhi. Có thể mà ông tớ cũng không nghĩ ra! Thôi thì cứ để ông tớ tưởng bở tý.... He he...

Nhật ký của tó (4)

(2/6/2013)

(Hãy để ý tóc của bố tó và của tó khi hơn 3 tháng tuổi. Hi hi..)

3. Nhìn đời ở tư thế mới: thật thú vị!

Lại nói chuyện tập lẫy. Sau một thời gian miệt mài luyện tập, một ngày nọ tó đã lật người ngon lành và một điều kỳ diệu đến với tó: ở tư thế mới, nhìn mọi thứ mới thú vị làm sao! Nếu không hình dung ra tại sao tó lại nói thế, xin ai đó hãy thử nằm ngửa ra rồi nhìn đời xem, rất chán! Mọi thứ mà ta nhìn lúc đấy nó cứ bị ngược ngược, ngang ngang, hết như nhìn một bức ảnh chưa xoay, rất... củ chuối (Sorry...). Ngồi lên, đứng lên hoặc như tư thế sau khi lật được như tó đây, mọi thứ ta nhìn được rất thật, rất dễ chịu. Bởi thế mà từ đó, cứ hễ có cơ hội là tó lại lật đánh tách một cái, rồi ngهن cao đầu ngó ngó nghiêng nghiêng, mãi không chán.

Ngoài 4 tháng thì phần lớn thời gian khi nằm chơi một mình tó đều ở tư thế lật, hai tay chống thẳng tắp, đầu ngهن cao vút ngó nghiêng xem thiên hạ đang làm gì mà để tó nằm chơi một mình? Khi mỏi quá, lại buồn ngủ, tó chỉ việc nghiêng má tựa xuống đệm, chùng... dập bã trầu là giấc ngủ đã ập đến rồi. Quãng 5 phút sau, khi đã ngủ sâu sâu một chút, ông tó chỉ việc lật nghiêng lại, áp hai tay tó vào nhau, 2 chân co lại chân nọ gác lên chân kia và ngủ một mạch cho đến bữa ăn sau.

4. Bước ngoặt mới!

Từ khi mới chào đời, tó vẫn ở cả ngày với mẹ riêng một tầng nhà, ngày lạnh thì bật sưởi dầu; ngày nóng thì điều hòa 23/24 trừ chừng 1 tiếng xuống phòng ông bà tắm nắng lúc sáng sớm, vì giường ông bà sáng nào cũng tràn ngập nắng. Một ngày kia, khi tó hơn 4 tháng một tẹo, mẹ tó đi thi tuyển, kiếm được một chân làm báo mạng của công ty 24H. Thế nào mà lĩnh vực viết lách lại chuyên về “Mẹ và bé” rất hợp với tình cảnh của mẹ tó, cứ y như “đo ni đóng dày” vậy. Văn phòng làm việc của mẹ tó trên tầng 12 một cao ốc chỉ cách nhà nhõn... 5 phút đi xe máy. Do chỗ làm khá ổn, lại gần nhà nên ông tó và cả nhà ủng hộ cho mẹ đi làm, mặc dù có thể ở nhà trông tó thêm vài tháng nữa.

Vấn đề là mẹ đi làm thì ai trông tó? Việc chẳng dễ tẹo nào. Giúp việc thì có thể thuê nhưng cô ấy sẽ làm gì mới là điều phải suy nghĩ. Trông tó ư? Ông tó bảo thằng cu chả đến mức phải có một người trông suốt ngày, chẳng bỏ lại phải có người mát công trông ngược lại cô giúp việc? Mà theo mọi người, ngoài ông bà bố mẹ, khó có thể tin ai trông đứa cháu bé tẹo và hết sức quan trọng như tó. Cuối cùng chốt lại là để ông tó thử làm bảo mẫu xem sao (khổ thân ông tó, tài lẻ cho lắm vào, chỉ rước khổ vào thân?).

Những ngày đầu, tiếp nhận cái lịch ăn, ngủ, thay bỉm cho tó (mà chỉ nhìn qua, tó cũng đã thấy hoa cả mắt...) từ mẹ tó, ông tó chả nói năng gì. Tó biết đó là vì ông đang tính toán tìm cách tối ưu hóa những việc lằng nhằng đó sao cho có hiệu quả nhất. Đó là thói quen của ông khi bắt tay làm bất cứ việc gì, dù là nhỏ nhặt nhất. Có lẽ vì thế mà tó chả thấy ông phàn nàn gì một khi đã nhận làm công việc nào đó (chắc vì ông mãi nghĩ cách làm, thời gian đầu mà mè nheo?).

Không may là đúng mấy hôm đó ông bị sung rãng, rồi lại bị cảm cúm cùng với công việc vừa chưa quen, lại bận bịu cả ngày nên khá mệt. (ông bảo với bà tó mấy hôm đó cứ hờ ra là thiên, có lẽ nhờ đó mà đã không chế được phần lớn, không để cảm cúm phát tác nhiều. Ngoài ra ông cũng giấu không cho bố mẹ tó biết, sợ lại lo lắng, không yên tâm. Ông đeo khẩu trang khi ở gần tó, khi cho tó bú sữa). Có lẽ thế mà ba hôm sau, ông đưa ra ý kiến phải tính đến việc thuê giúp việc nữa ngày...

Cả nhà lo lắng vì biết ông đã nói thế tức là khá mệt rồi. Mà ai cũng thừa biết là không kêu mệt mới lạ, vì mỗi sáng nhân kết hợp đi bộ, ông còn kiêm thêm việc chợ búa, rồi (nhân tiện) com nước hàng ngày cho cả nhà nữa... (kinh chưa?). Chẳng phải dễ mà tìm được người giúp việc vừa ý. Có lẽ chính ông cũng biết thế nên kêu rồi bỏ đó, vẫn phải gồng mình gánh vác hàng đống việc hàng ngày. Đến hôm nay là đã được gần 2 tuần kể từ ngày mẹ tó đi làm (trưa ghé qua nhà mang sữa vắt về cho tó, ăn cơm xong dọn rửa rồi tranh

thủ ngủ một lúc, hơn 13 giờ lại đến nơi làm việc. Ông ăn cơm xong đưa tớ lên phòng ông bà, hai ông cháu ngủ đến 14 giờ thì đến bữa tối măm...).

May thay là gần đây ông không nhắc gì đến người giúp việc nữa. Có lẽ phần vì ông đã hết hẳn chuyện cảm cúm, đau răng nên đỡ mệt; phần vì ông đã bắt đầu quen với công việc nên mọi chuyện bắt đầu có nề nếp rồi. Ông bảo, cũng may mà tớ ngoan, nếu không ông cũng chịu, không kham nổi vai trò “nhiều trong một” như vậy. Tuy nhiên, ông bảo cũng phải từ từ xem đã, mai kia khi tớ biết bò biết đi, chắc rất nghịch phá, hiếu động, lúc đấy thì trông nom tớ chẳng phải dễ dàng đâu...

Và hôm nay, nhân dịp bố tớ định cắt đám “tóc sữa” lơ thơ của tớ, ông bảo bố tớ “nhận dịp mừng 2/6 (vì mừng 1 qua rồi) ông tặng thằng cu cái tông đơ, kèm theo cắt tóc miễn phí, hãy đi mua rồi chuẩn bị cho xong trước khi tắm cho bé”... Kết quả là buổi chiều, bố tớ giữ để ông tớ cắt cho tớ cái đầu “sur cọt” rất oách, sạch nhẵn, bóng lộn, tròn như quả bóng bay...

Hy vọng hết đợt “tóc sữa” lơ thơ này, mái tóc của tớ dù không oách được như của bố tớ hồi hơn ba tháng tuổi, vừa đen vừa dài vừa loăn xoăn rất nghệ sĩ, thì chí ít, nó cũng phải cứng lên một tẹo, đen thêm một tẹo, dài hơn... nhiều tẹo, cho đáng mặt... The Mèn! Phải vậy không, hờ các cậu?

(Nhật ký tạm dừng ở đây, vì tớ bắt đầu đi chơi quanh xóm rồi đi nhà trẻ, khá bận. Hihi...)

Bước ngoặt mới

Posted on 03/06/2014

Chiều qua (2/6/2014) Ông dắt cháu (Phạm Anh Minh) đi dạo trong ngõ như thường lệ (thực ra là nó kéo Ông đi), bỗng nảy ra ý định vào thăm nhà trẻ tư nhân “Mặt trời Hồng” ngay cạnh. Thằng bé thích quá thả tay ông chạy khắp tầng 1, nơi đặt các đồ chơi công cộng cho các bé.

Ngó qua màn hình Camera, thấy các lớp học có nhiều các bé độ tuổi khác nhau, bèn xin phép đưa bé lên lớp nó (từ 12 đến 24 tháng) trên tầng 3. Lớp có chừng 10 bé đang giờ tập ngồi yên theo hướng dẫn của 2 cô trông trẻ. Với lứa tuổi này, tập ngồi yên trên ghế coi như là bài học chuẩn bị cho các lớp sau.

Vừa thả xuống phòng, nó nhìn lũ trẻ như nhìn bọn ranh con rồi kéo tay cô trông trẻ đi quanh phòng, ngó nghén các thứ có vẻ háo hức, chẳng để ý gì đến ông nữa. Ông dặn cô cứ

cho nó ở đấy rồi xuống tầng 1 quan sát qua màn hình. Nó tự mình chạy chơi khắp phòng, chả bận tâm gì đến bọn trẻ chung quanh. Một lúc lên bệ xuống tầng 1, nó lại kéo tay ông đòi lên. Ông gỡ tay ra, nó tự mình bò lên cầu thang nhoay nhoáy...

Hôm nay đi chấm thi, sang gửi tạm. Lúc về đón thấy nó đang xem bọn nhóc tí ăn cháo, các cô khen cháu rất ngoan, gạ chiều lại đưa cháu sang. Có lẽ đầu tuần sau sẽ gửi hẳn, từ giờ nó không muốn ở nhà nữa, cứ kéo tay ông đòi đi ra ngoài. Bước ngoặt mới của nó đến rồi...

03/06/2014

Và nó dần xa...

Posted on 12/06/2014

*(Và nó dần xa như thế đó
Mọi điều đều là lẽ tự nhiên...)*

Các cột mốc đặc biệt:

1. 16 ngày tuổi, ông bắt đầu tắm cho nó thay cho cô y tá.
2. 4 tháng, mẹ nó đi làm. Nó bắt đầu ở với ông. Cả ông bà và bố mẹ nó đều chỉ nghĩ là thử xem sao, trong khi chờ thuê bảo mẫu. Rồi... nó vẫn ở với ông cho đến tận bây giờ.
3. Buổi trưa đi ngủ, nó kê đầu lên gối xoay mấy vòng kim đồng hồ cho đến khi ngủ thì chân đã gác lên cổ ông. Chắc nó nghĩ như thế thì chắc ăn, nó chỉ việc yên tâm... khò. Ông có chạy đàng giời?

4. 14 tháng, ông bắt đầu cho đi dạo ngoài đường. Nó háo hức chạy lon ton đầy phần khích và cảnh giác kéo tay ông chạy thẳng mỗi khi thấy đường đi là về phía... cổng nhà.
5. Tình cờ rẽ vào nhà trẻ “Mặt trời hồng” tham quan, nó thích quá. Ông bèn xin phép cho lên phòng cỡ tuổi nó xem sao. Mấy hôm sau đều cho sang thử, mỗi buổi 1-2 tiếng. Nó bắt đầu quen với môi trường mới...

6. Từ ngày đó, nó luôn kéo tay ông ra cổng, không muốn ở nhà nữa...
7. Tròn 14 tháng 20 ngày. Hôm nay (12/6/2014) là ngày đầu tiên nó ngủ lại buổi trưa. 12 giờ ông sang ngó xem nó ngủ nghe thế nào, chỉ thăm lo nó không có... cổ ông để gác, không ngủ được. Hoặc giả, khi tỉnh dậy giữa chừng không ngó thấy ông, nó lại dậy khóc. Các cô động viên ông cứ yên tâm, sẽ để ý cho cháu quen dần...

8. Thì ra, có lẽ chính ông bị nhầm, vì người bị mất ngủ trưa nay không phải là nó, mà là ông. Không có nó quay tít như kim đồng hồ bên cạnh rồi gác chân lên cổ như mọi khi; tỉnh dậy không thấy cái mặt đáng yêu của nó kê lên bàn tay nhỏ xinh trên gối, ngủ bình yên như thiên thần... ông cứ thấp thỏm, và rồi đành dậy. Thì ra là mình phải quen dần khi không có nó mỗi trưa đi ngủ, chứ chẳng phải là nó?...

12/6/2014- Ngày Chitbon lần đầu tiên “ngủ thử” buổi trưa ở nhà trẻ.

Sự giống...

Posted on 06/09/2014

Vốn dĩ xưa nay chưa hề đẹp
Có chăng chỉ đôi nét hào hoa
VẬY mà nhìn con, ai cũng bùi
Hai thằng sao giống bố như là...

Cũng lạ hai thằng giống bố thật
Có chăng tuyền chọn nét đẹp thôi!
Hoá ra con cái từ trong “Trứng”
Đã biết khôn hơn hẳn “Vịt” rồi?

Sự đời đâu đã dừng ở đó
Con nó sinh ra, tức cháu mình
Ông dắt đi đâu ai cũng bùi
Chu cha thằng bé giống ông... kinh?

Rõ ràng từ bé mình không đẹp
Tận khi lấy vợ vẫn... làng nhàng
Có chăng cô vợ thì xinh thật
Nét thì xinh mà Nết thì... ngoan.

Áy vậy mà con rồi đến cháu
Chẳng hề giống mẹ, chẳng giống bà

Nhiều lúc nghĩ xằng, hay Tạo hoá
Cũng thông minh chứ... riêng gì Ta?

Con mẹ, cứ sao còn phải giống?
Nếu mà “làm” thế, hoá ra thừa!
Có giỏi cứ cho con giống bố
Phải “làm” được thế mới... tài cơ!

Có lẽ ông nay già rồi thật
Ngắm thẳng cháu nội ngủ say sưa
Nghĩ tới nghĩ lui rồi ngồi gõ
Mấy dòng vớ vẩn gọi là... Thơ?

20/8/2014

Chia tay...

Posted on 06/09/2014

(Với cháu Phạm Anh Minh)

Chơi nốt bữa này nữa nhé
Ngày mai cháu đã xa rồi
Vẫn biết từ đây vô đáy
Một giờ bốn mấy phút bay...

Mà vẫn thấy lòng xao xuyến
Mà vẫn như là biệt ly
Vẫn thấy con tim thắt lại
Bởi chúng chẳng hẹn ngày về...

Ngày mai cháu vào nơi ấy
Rất nhanh rồi lại quên thôi
Để lại bao nhiêu thương nhớ
Cho ông bà đấy, cháu tôi...

Vẫn biết cuộc đời là vậy
Chia phôi nối tiếp chia phôi...

.....

Một chút vàng Thu se khẽ
Chiều nay tạm biệt ta rồi...

Hà Nội 6/9/2014

Sinh nhật xa

Posted on 21/01/2015

Hôm nay cháu tròn hai tuổi
Chỉ vừa biết gọi “Ông”, “Bà”
Dù vậy hăng còn ngọng nghịu
Nghe ra là “Ôm”, là “Pà”.

Ngày này tròn hai năm trước
Cháu oe oe khóc chào đời
Thời gian “bóng câu qua cửa”
Cháu nay đã lớn nhiều rồi.

Lâu rồi cháu không ở cạnh
Không còn quần quýt ông bà
Mỗi tuần đôi lần gặp mặt
Qua hình với tiếng từ xa...

Lưu lại tháng ngày xưa cũ
Đôi theo năm tháng dần qua
Mỗi lần giờ xem ảnh cháu
Một lần nỗi nhớ vỡ òa...

Dù không hàng ngày bên cạnh
Dù cho khoảng cách vời xa
Cháu luôn là niềm thương mến
Của ông bà đấy, biết chưa?

Hôm nay cháu tròn hai tuổi
Nhớ về những tháng ngày qua
Mong cho mỗi ngày khôn lớn
Vẫn luôn nhớ tới Ông, Bà.

Hà Nội 22/01/2015

Nó...

Posted on 27/04/2015

(Chơi với trẻ con, cần tìm cách kích thích tiếng cười của chúng. Lớn lên, chúng sẽ hình thành thói quen vui vẻ cởi mở, sôi nổi, lạc quan và yêu đời...)

Nó có “máu buồn” từ lúc bắt đầu biết... cười, chừng 3-4 tháng tuổi. Nó cười “dòn tan”, trong trẻo khi bỗng nhiên chú ý đến một cử chỉ hay tiếng động “lạ” nào đó mà ông vô tình gây ra. Ông phát hiện ra điều đó khi lặp lại tiếng động hay cử chỉ ấy... Như cọ cọ móng tay lên ga trải giường, gõ gõ bàn phím máy tính, ngậm nước rồi giả vờ nhắm mắt uống rượu... khà, ra vẻ cay lắm.

Nó cũng cười như vậy khi khẽ cù đầu ngón tay vào hai bên sườn, hay... sờ rốn (Hồi xưa bên Tàu, thị nữ mà có máu buồn là Thái giám loại, không cho vào “Thị tẩm”, nôm na

là... xoi vua? □). Mỗi khi nó nằm hờ rồn, ông lại cúi xuống, đưa lưỡi ra... cù vào bụng, nó cười như nắc nẻ. Lần sau, nó chủ động kéo áo hờ bụng để dụ ông... cù. Nhưng chỉ cần ông cúi xuống, chưa động vào bụng, nó đã cười ré lên rồi. Nó bắt chước, cũng kéo áo ông lên rồi thè lưỡi... cù bụng ông. Ông giả vờ buồn cười quá, phá lên cười, nó khoái lắm...

Nó vô Sài Gòn, qua Tango (truyền hình trực tiếp), cứ hể nói “cho ông xin miếng bụng”, rồi đưa lưỡi ra dấu hiệu cù, nó lại vén áo... chờ. Nhưng vì ông ở xa, bố lại cời trần nằm ngay cạnh, thế là nó đưa lưỡi ra... cù bụng bố... Những lần nó mãi xem quảng cáo, ông thử: “xin miếng bụng”. Mắt không rời màn hình, nó trả lời vẻ dứt khoát: “hâm!”, nghĩa là “không!”, từ chối ngay và luôn, ra vẻ đang bận, không đùa đâu... Ở nhà với ông, ít khi vắng tiếng cười Nó...

Đợt ra Hà Nội lần này, nhân bố mẹ đi công tác, Nó đã lớn nhiều rồi. Hôm nào được ông rủ đi chơi, Nó phần khích lắm, vì Nó... nghiện đi chơi. Việc đầu tiên là Nó chỉ quần áo ông trên mắc, nhắc ông mặc vào, rồi xuống tủ giày lấy giày, dép ấn vào chân cho ông, trước khi tự đi dép cho nó. Một lần Bà có khách, mặc dù đang chơi quanh đây nhưng khi thấy bà khách chuẩn bị về, nó nhanh nhẩu lấy dép đi vào chân bà, lại lấy túi cho bà khách nữa...

Vài ngày, bà nội lại thấp thỏm chờ đến giờ để FaceTime với cháu. Hôm nào về muộn cứ cuống cả kê lên, sợ nó đến giờ ăn tối rồi đi ngủ mất. Mặc dù chỉ mấy phút “lên sóng”, nó cũng chỉ gọi vài tiếng “ôm”, “pà” lấy lệ rồi tranh thủ nhảy nhô, hú òa, nghịch ngợm các thứ, quên phất cả ông bà đang hóng nó.

Tối nào bà cũng sẫm soi tìm ảnh nó trên mạng, thấy cái nào mới là mừng hú lên, như bắt được vàng. Sáng nay, bà lùng sục mấy nơi, rồi reo lên khi phát hiện ra tấm hình nó đang đứng trước nhà thờ Đức Bà, trông rất ngẫu. Ui chao cái thằng, trông thế mà lớn phết rồi đấy. Không phải dạng vừa đâu..., vừa vừa, vừa vừa... đâu!!!

Hôm qua, bà lại bắt gặp Nó trên mạng. Ui chao, đã ra dáng thế kia rồi cơ đấy. Xem chừng quen quen, rồi một ngày, Nó bỗng dất người iu về ra mắt “ôm”, “pà” đấy... Chứ chẳng bồn đầu, Bà nhỉ?

Hà Nội 27/4/2015

Sinh nhật cháu

Posted on 08/01/2016

(Nhân sinh nhật 3 tuổi Chitbon)

Nếu không kể đôi lần ra Hà Nội theo bố mẹ vào dịp Tết hay theo bố ra công tác, nó xa Ông bà vào Sài Gòn đã được khoảng 15 tháng, kể từ khi nó 20 tháng tuổi. Nghĩa là nay nó đã gần tròn 3 tuổi rồi.

Hôm rồi ông bà vào Sài Gòn “thăm thính” cho một khả năng thiên di, mẹ dắt tay nó từ nhà trẻ về vào cuối buổi chiều. Nhìn thấy ông bà trong nhà, dường như nó nhận ra ngay và thể hiện sự thay đổi tâm lý rất sinh động trên khuôn mặt: ngạc nhiên, vui sướng và đôi chút ngỡ ngàng. Nó phản kích ngược nhìn mẹ theo cái cách người ta chia sẻ sự bất ngờ với ai đó, ra ý: ui kìa, ông bà đang ở nhà mình kìa...

Nó chưa chạy ngay lại với ông bà với trạng thái tâm lý chưa tin là thật và chưa biết sẽ xử sự ra sao. Khi cả ông bà và bố mẹ bảo: khoanh tay chào ông bà đi, nó mới vội vàng khoanh tay chào “ôm, bà” rồi chạy ù ngay lại. Từ giây phút đó, nó bám chặt lấy ông bà, cứ như tiếp nối một cách tự nhiên mối liên kết từ 15 tháng trước, khi nó mới 20 tháng tuổi, rồi ông bà theo bố mẹ vô Sài Gòn...

Thời gian trôi thật nhanh. Mới hôm nào sinh nhật 2 tuổi xa ông bà (1), chỉ mấy ngày nữa thôi, nó đã lại đón sinh nhật 3 tuổi xa ông bà tại Sài Gòn, rồi theo bố mẹ ra Hà Nội ăn tết một cái tết nữa với ông bà...

Hà Nội 08/01/2016

Valen tin giờ...

Posted on 17/02/2016

Va-len-tin giờ không đi cùng em
Rong ruổi đường tình, lối vắng.
Không còn Sô-cô-la và hoa
Không còn thi thắm lời yêu mơ mộng nữa
Va-len-tin giờ là Ông-là Bà, với cháu nhỏ
kế bên...

Va-len-tin giờ không đi cùng em
Tình yêu giờ kết thành tình thế
Tình yêu giờ hay xưa cũng thế
Dù chỉ riêng mình hay với cháu kê bên
Va-len-tin giờ, vẫn anh và em...

Valentine năm 2016.

Bà và Cháu

Posted on 11/03/2016

Chỉ là Bà và Cháu thôi mà
Nào có gì đặc biệt đâu để viết ra?
Làm sao để thành bài thơ được
Ngoài kia nó đang hỏi dồn: “Bà đâu rồi ta?”

Tôi lặng lẽ quan sát Bà và Cháu
Trong thăm sâu thấy một niềm xúc động
Vi tình thương vô điều kiện và bản năng
Bà dành cho cháu...

Tôi ngạc nhiên khi bà dặn con trai
“Dù hoàn cảnh nào cũng không được đánh Cháu
Khi con còn bé mẹ chả bao giờ đánh cả.
Nên giờ con phải luôn nhớ vậy, nghe chưa?”

Ông Bà bận bịu khi con cháu ra thăm
Nhưng căn nhà luôn ngập tràn hạnh phúc
Thăm sâu trong tôi là niềm xúc động
Trước tình cảm Bà và Cháu với nhau...

Hà Nội 11/3/2016

Chitbon – chuyện bây giờ mới kể.

Posted on 26/03/2017

Ông bà vô Sài Gòn từ 15-25/3/2017 với “sứ mệnh” trông Chitbon cho bố mẹ cháu đi Thượng Hải kết hợp công tác và du lịch. Chẳng may, Chitbon bị sốt nhẹ vào đêm 19/3, rồi sốt cao vào sáng 20/3. Ông gõ lên Google rồi theo dẫn đường của Google Maps ra Bibomart trên đường Khánh Hội mua cái cặp nhiệt độ của Omron. Có nhiệt kế rồi, ông biết chính xác Chitbon sốt 39,5 độ. Biết là chú bé bị viêm nhiễm gì đó nhưng trước tiên phải hạ sốt đã. Ra hiệu thuốc gần nhà, được bán cho lọ thuốc Tylenol của Thái Lan. Đây là loại thuốc nước kiểu Siro dạng huyền phù, trẻ con dễ uống.

Về nhà uống theo hướng dẫn, sau 25 phút Chitbon tỉnh táo chạy ra ngoài chơi như chưa từng bị nằm bẹp trước đó. Tuy nhiên, sau khoảng 3 tiếng đồng hồ, thấy nó lẳng lẳng mò vào giường nằm. Sờ trán thấy nóng rực, cặp nhiệt độ lại thấy 39,7 độ. Theo hướng dẫn, đợi sau 4 tiếng, lại cho uống một liều (7,5ml). Uống xong, nó mệt nhọc ngủ thiếp đi chừng 25 phút rồi dậy mò ra khoe: ông bà ơi Chitbon hết sốt rồi. Lại chơi, thậm chí lòi chôi ra quét nhà, hót rác rồi lấy cây lau nhà hi hụi lau dọn.

Chừng 4-5 tiếng sau, lại thấy nó lẳng lẳng lên giường nằm co, vẻ mệt nhọc, biết là lại sốt. Cặp nhiệt độ thấy 39,6 độ. Nấu cơm cho Chitbon ăn mấy thìa (nó đặc biệt không thích ăn cháo, chỉ thích ăn cơm trắng) rồi lại cho uống 7,5ml thuốc hạ sốt. Như lần trước, uống sau khoảng 25 phút thì hết sốt, lại chạy ra chơi. 4-5 tiếng sau sốt lại, lại lẳng lẳng mò vào giường nằm. Tối 20/3, gọi điện cho một chị là BS Nhi ở Hà Nội, vốn cùng đi Châu Âu với nhau hồi trước. Chị tư vấn, đó là do cháu bị viêm nhiễm gì đó, mai cho đi khám để có thuốc trị bệnh mới khỏi hẳn được.

Bèn quyết định lên google, gõ “bác sĩ nhi ở Quận 4” (là nơi Chitbon ở), thấy ra một danh sách. Nhìn qua một lượt, chọn một BS có phòng khám tư gần nhà nhất, ở 125 phố Vĩnh Hội. Gọi điện hỏi, ông cho biết buổi tối vẫn làm việc. Lúc đó đã hơn 8 giờ tối, Chitbon đang hết sốt vì vừa uống lần 4 lúc hơn 6 giờ chiều. Hai ông bà liền đưa Chitbon đi khám Bác sĩ. Nó hỏi, ông bà ơi, có phải tiêm không. Khi biết chỉ phải uống thuốc, không phải tiêm, nó mới yên tâm. Tới nơi, nó chạy thẳng vào phòng khám hỏi cô y tá: cô ơi, cháu có phải tiêm không. Khi nghe nói không phải tiêm, nó hớn hờ ra khoe với ông bà rồi khi đến lượt, nó ngồi yên cho ông BS khám. Thì ra nó bị viêm Amidan cấp. Ông bà thở phào nhẹ nhõm. Hỏi viêm thế có phải do ăn uống đồ lạnh không? BS trả lời nhiều khi không phải, chỉ là tuy trẻ, đến lúc thì viêm thôi. Ông bà đỡ ăn năn vì có thể không phải lỗi của mình vì có lần cho bé uống nước trong tủ mát (?).

Được kê cái đơn có 2 loại thuốc kháng viêm, một loại viên nén, một loại bột và một gói sinh tố dạng siro. Về nhà, uống một liều, thấy 4-5 tiếng sau vẫn sốt. Đến hơn 12 giờ đêm, uống thêm liều 7,5ml hạ sốt, Chitbon ngủ đến hơn 6g sáng 21/3. Thấy quá thời điểm sốt lại mà không bị sốt, ông bà yên tâm. Ăn sáng xong, Chitbon được uống tiếp một liều kháng viêm nữa. Thuốc này chỉ định uống ngày 2 lần vào tối và sáng. Chitbon khoẻ mạnh hoạt bát như chưa bao giờ bị sốt, lại còn hớn hờ khoe ông bà ơi, Chitbon hết sốt rồi.

Ông bà quyết định cho Chitbon đi tour Vinpearl Cần Thơ như đã đặt trước, vì biết thuốc kháng viêm đã có tác dụng, nó sẽ không bị sốt nữa. Quả nhiên, cả đợt đi tour 3 ngày 2 đêm về Vinpearl Hotel Cần Thơ, sau khi uống hết 2 ngày thuốc theo chỉ định của BS, chú bé hoàn toàn khoẻ mạnh. Chú rất phấn khích vì được đi KS 5 sao, được đi du thuyền, được tắm bể bơi... như chưa hề bị một trận sốt nặng khiến cho ông bà “thất điên bát đảo” vì lo lắng đến thế. Chỉ đến bây giờ, khi mọi chuyện đã qua đi một cách suôn sẻ, ông bà mới kể lại chuyện này, coi như một kỷ niệm đáng nhớ về Chitbon, khi cháu được hơn 4 tuổi, theo ông bà đi khách sạn 5 sao Vinpearl Cần Thơ...

P/S: Nhân dịp này, xin chia sẻ nhà ai có cháu bé bị sốt, hãy đừng lo lắng quá. Cặp nhiệt độ, nếu trên 39 độ thì cho cháu uống hạ sốt, loại Tylenol của Thái kia là một lựa chọn vì khá hiệu nghiệm, dễ uống, chỉ cần chú ý liều dùng theo chỉ dẫn. Ví dụ Chitbon 18kg uống 7,5ml/lần, các lần cách nhau 4-6 giờ, nhưng không quá 5 lần/ngày. Nếu thấy không có biểu hiện tự khỏi, phải đi khám BS nhi. Có thể đến phòng khám tư gần nhà nhất bằng cách gõ lên google để tìm...

Hà Nội 26/3/2017

Chitbon ngoại truyện (1)

Posted on 14/10/2018

Nhân dịp Chitbon ra chơi nhà ông bà, kể đôi chuyện ấn tượng về nó...

1. Trước tết bố mẹ nó nhận nhà mới nên không ra Hà Nội ăn tết. Mùng 2 tết ông bà vào chơi. Chitbon cùng bố mẹ ra sân bay đón ông bà, nó phấn khích như lâu lắm mới được gặp lại, dù vừa chơi nhà ông bà cả tháng hôm trước tết. Ăn sáng xong, đang đi trước cùng bố mẹ ra xe, nó bỗng dừng lại rồi quay lại dắt tay ông bà cùng đi. Một cử chỉ tinh tế của chú bé 5 tuổi, khiến ông bà cảm động lắm...

2. Nó hay để ý và bắt chước ông từng tí một. Đi chơi, thấy ông mặc áo quần, nó đến lật quần áo, thấy ông mặc hai quần, hai áo, nó cũng đòi bà cho mặc đủ hai quần, hai áo... Đi chơi về, thấy ông treo quần áo lên mắc, nó cũng cẩn thận treo quần áo của nó lên cái đinh trên tường...

3. Nó sưu tập đủ thứ liên quan đến bộ đội của ông, từ quần áo, mũ kê pi, huân huy chương, huy hiệu, quân hàm, cầu vai... rồi mê mẩn ngắm. Cái gì đeo được là nó thử luôn, vẻ thích lắm. Ra đường với ông, thấy có doanh trại quân đội là nó cứ hỏi ông làm việc ở đó phải không. Nó bảo thích đến xem chỗ ông làm việc. Nó đòi đeo quân hàm, cầu vai... bà bảo đeo thử chơi thôi rồi cất đi. Nó thắc mắc, “nhưng con thích đeo thì sao?”. Không sao cả, thích thì cứ đeo thôi, con ạ...

4. Nó hỏi: ông ơi, ước mơ của ông là gì? Ông bảo: ông thích có nhiều tiền để đưa Chitbon đi khách sạn 5 sao. Nó bảo, đó là mong muốn thôi, không phải ước mơ?!!! Hỏi nó ước mơ gì. Nó bảo: con ước mơ được làm bộ đội như ông!!!

5. Đang ngồi lắp Lego ô tô. Nó bỗng hỏi: Ông ơi, bao giờ già thì ông có chết không? Ông bảo, còn lâu ông mới chết, phải vài chục năm nữa, khi đó Chitbon đã lớn lắm rồi. Nó lại hỏi, khi chết thì ông đi đâu? Ông bảo, chết rồi thì ông bay lên trời. Hỏi: ông chết thì Chitbon có buồn không? Nó nheo lại không nói tròn tiếng “có”, vì khước mắt nó đã thấy có giọt sương chực lăn ra rồi. Ông vội lảng đi: Còn lâu ông mới chết con ạ. Nó hỏi, ông chết rồi con muốn gặp ông thì làm sao? Ông bảo, con cứ ngồi máy bay rồi nhìn qua cửa sổ, ông ở trên đó...

Ôi, cái thằng cháu tôi... Tối qua, nằm cạnh ông bà, nó tâm tặc: con muốn ở Hà Nội với ông bà mà bố mẹ không cho, con không muốn đi học đâu. Bà bảo: con phải đi học thì mới đi làm như bố mẹ được. Bao giờ nghỉ, bố mẹ lại cho con ra chơi với ông bà. Nhớ lần trước, nó tuyên bố: lần này vào con không đi học “Ngôi nhà ông” nữa. Hỏi tại sao? Nó bảo: con nhờ bố mua cho cái laptop rồi đi làm thôi!!! Hóa ra là nó thấy cả bố mẹ đều đi làm bằng laptop...

Hà Nội 28/9/2018

Bốn chấm không

Posted on 26/10/2019

(Chitbon ngoại truyện)

Một hôm gọi Duo vào, bố Chitbon bảo cháu đi chơi rồi ạ. Hỏi chơi đâu. Nói phòng Game của chung cư. Ai đưa đi? Nó đi một mình ạ. Giật mình. Sao lại cho đi một mình. Hôm đó lại vừa đọc tin ở Phú Mỹ Hưng có hai thanh niên mới lớn, giả gái lừa lấy túi đất tiền của khách vắng lại, còn quay video đăng Youtube mong lấy nút bạc.

Bèn bảo bố xuống đón Chitbon về, nhớ có gì với nó là bố mẹ ông bà ân hận cả đời đó. Bố cũng hoảng, nghĩ đơn giản thì nó... đang zỡn (?), chứ nghĩ phức tạp thì không đùa được đâu nha. Nhớ thằng nào con nào nó dụ thằng bé cho đi chơi game ra xa xa rồi xốc nách lên xe chạy mất đi bán nội tạng thì tiêu đời.

Một hôm, thấy Chitbon gọi Duo cho ông, vừa thấy mặt nó đã mếu máo, ông cho con đi thang máy xuống nhà chơi một mình đi ông. Dứt lời, nước mắt nó đã tuôn như suối, tay nắm tay mười vuốt mặt mà không kịp. Tự dưng thấy thương nó quá đi. Nhưng khê khàng nói, không được đi một mình đâu con. Kể xấu dụ đi mất rồi ông bà biết tìm đâu. Chitbon

sự sệt, con biết mà ông, con không đi theo kẻ xấu đâu ông. Giải thích là kẻ xấu nó giả vờ tốt, con không biết được đâu. Nó lại bảo, có bảo vệ mà ông. Bảo nó, kẻ xấu cũng có khi mặc áo bảo vệ đó con. Khi muốn đi chơi, nhất định con phải nhờ bố mẹ đưa đi, không đi một mình nha, kể cả con lớn hơn nữa cũng vậy...

Hoá ra là nó quen chân, bố mẹ bận bịu không quản được nên vài lần cho con xuống nhà một mình, tự đi chơi. Có khi ko biết, trẻ con chơi vậy nhưng luôn có người lớn trông chừng bên cạnh. Giờ bị ông cảnh báo, khi con xin đi chơi một mình, chắc bố bảo phải hỏi ông nên xảy ra chuyện như vậy. Lại dặn riêng con là bố mẹ phải dành thời gian mỗi tối chơi với con, nó chơi một mình tội nó, lại đòi ra ngoài nguy hiểm lắm. Bố nó chống chế đã đeo đồng hồ định vị rồi, không sợ lạc đâu. Trời ơi, con cái cứ suy diễn lương thiện như mình vậy có ngày hối không kịp. Biết là nó chống chế vậy thôi chứ cũng thừa biết cho con đi chơi một mình nguy hiểm lắm. Phải luôn nghĩ đến tình huống xấu nhất mà lường trước, chứ chuyện đã xảy ra thì đã muộn rồi...

Lại nói chuyện Chitbon. Sau hôm đó cứ nghĩ đến đoạn nước mắt nó dàn dụa, tay gạt lia lia, máu me xin ông lại thấy xót xa. May mà hôm sau gọi, đã thấy nó quên bém chuyện hôm trước, lại vui vẻ hồn nhiên rồi. Lạy chúa (của người khác?), trẻ con thật đáng yêu, chính nó đã xoá hộ mình những ân hận xót xa do mình trực tiếp hay gián tiếp gây ra cho nó? Giờ nó không đòi đi chơi một mình nữa, nhưng theo mẹ xuống nhà rồi khi mẹ tập yoga thì nó tự chơi, mẹ về thì về cùng, vậy cũng tạm yên tâm. Một lần, nó dùng đồng hồ định vị gọi cho ông, hỏi ở đâu, nó nói đi học về đang chờ mẹ đón. Dặn đừng theo ai, chỉ đợi mẹ thôi nhé. Chuyện một lúc, nó tắt máy, rồi gọi lại ngay, nó nói xin lỗi ông vì con tắt máy khi ông đang nói dở. Chao ôi cái thằng cháu, trời sinh cho nó cái tính đáng yêu quá đi mất. Bảo không sao đâu con, bye bye đợi mẹ nhé...

Hôm nọ, nó mượn điện thoại bố Duo cho ông bà. Nói chuyện mãi, chắc nó buồn ị nên mang cả Duo vào đặt cạnh bồn cầu, vừa rặn ị ạch vừa chuyện trò líu lo. Hồi ra chơi Hà Nội, nó mãi chơi nên đi ị không đều, hay quên nên thường bị táo bón. Mỗi lần ông bà giục đi ị, nó lại vật vã trong nhà VS. Ông bà thỉnh thoảng lại thò cổ vào hỏi “đoàn tàu ra chưa”, nó nhăn nhó rằng chưa. Nhiều hôm mãi ko ra được lại thôi, rất khổ sở. Hôm trực tuyến màn đi ị, bà hỏi đã được đoàn tàu nào chưa? Nó bảo, giờ con không gọi là đoàn tàu nữa bà ơi. Thế gọi là gì, mọi lần vẫn gọi thế mà. Nó bảo gọi là cứt bà ơi. Xin lỗi người lỡ đọc, cứt trẻ con nên mong đừng nghĩ là thô thiển nha.

Trời đất, nó đi ị mà không nỡ bỏ dở cuộc gọi với ông bà nên cứ để Duo trực tuyến như vậy. Hết như hồi trước mỗi lần nó đi ị, ông bà thì thoảng lại ngó vào hỏi đã ra đoàn tàu nào chưa... À, cái tí tít này là bắt chước báo lẻ phải. Cả bài dài, chỉ chút chút tin tức liên quan đến tí tít. Ví dụ như tí tít là Bộ trưởng ngoại giao trực tiếp tố TQ vụ biển Đông. Đọc

mãi chỉ thất nói chung chung vậy thôi mà... Thậm chí có cái tí, đọc qua thấy hot quá, đọc mãi chả thấy dòng nào liên quan. Cái gọi là “bổn chấm không” trên tí bài này, chỉ là đoạn tận cuối bài, khi Chitbon ị trực tuyến qua Duo với ông bà thôi... hehe!!!

Bonus: Nhân tiện, gọi là thưởng cho những ai lỡ đọc hết bài dài này một cách giải quyết triệt để nạn... táo bón. Xin tiết lộ là có thể phát triển đề tài này thành luận văn Tiến sĩ, chí ít cũng là Thạc sĩ y khoa? Có thể còn có ích hơn đề tài TS mà báo nào đó đưa về cái gọi là “hành vi nịnh”? Tôi học chuyên ngành chế tạo máy nhưng bị bệnh nghề nghiệp, là luôn nghiên cứu mọi thứ. Ví dụ chuyện táo tặc mà nhiều người hay mắc, từ trẻ con như Chitbon đến cả (và đặc biệt là) người già. Tôi biết chắc người ta bị táo bón là do một đoạn phân bị khô do thân nhiệt, nút kín hậu môn lại. Khi nào thì đoạn phân bị khô và khắc phục thế nào? Khi quá 1 ngày mà không tổng đoạn phân cuối ra, do mãi chơi như Chitbon, hai ba hôm quên ị. Hay người lớn mãi làm, đặc biệt người già nhu động ruột kém nên thấy khó ị là tắc lưỡi cho qua, không chịu đều đặn hàng ngày tổng đoạn phân đó ra. Sau một ngày, do thân nhiệt, đoạn phân (chỉ chừng 3-4cm) bị khô đi, nút chặt lồi ra nên đi không được, ta gọi là táo.

Cách khắc phục: tạo thói quen đều đặn và đúng giờ mỗi ngày, phải tổng được một đoạn phân ra. Khi đã thành thói quen rồi, sẽ tạo ra đồng hồ sinh học: đúng giờ đó là buồn và rất dễ đi ra. Không bao giờ còn phân khô để nút đít nữa nên có cho tiền, cũng không thể táo được. Sorry, bài này yêu cầu gọi đúng tên sự vật, hiện tượng chứ tuyệt nhiên không có ý coi thường người đọc đâu ạ.

Hà Nội 26/10/2019

Nuôi tiếc

Posted on 21/12/2019

(Khi xem lại những clip về Chitbon hồi bé tý)

Có khi nào ta bỗng dừng nuôi tiếc
Khi ngắm nhìn những kỷ niệm qua rồi?
Có khi nào ta bỗng dừng bắt gặp
Tự trong tim những thôn thức khôn nguôi?

Ta đã ngắm những dáng hình thơ bé
Những ngày thơ thân thiết ngày nào
Và nuôi tiếc thời gian không quay lại
Để con tim cứ mãi nôn nao...

Khi bỗng hiểu thời gian không quay lại
Khi mãi xa những kỷ niệm một thời
Là bỗng thấy con tim như thất lại
Là nỗi buồn gặm nhấm mãi không thôi.

Cũng là lúc ta thấy mình bất lực
Thấy cuộc đời bỗng chốc hóa phù du
Thấy thương-nhớ- ghét-yêu... là giây lát
Vút qua rồi chẳng để lại gì đâu?

Hà Nội 21-12-2019

Chitbon ngoại truyện (2)

Posted on 05/02/2020

Mùng 1 tết Canh Tý 2020, sau mấy tiếng trực trực do tự mình thì ông bà cũng vào đến Sài Gòn. Đã hơn 2g sáng, Chitbon đã ngủ khi. Rón rén vào phòng để không đánh thức chú bé dậy. Bà nằm cạnh nó, ông nằm tạm cái đệm con bên dưới, cũng ngay cạnh nó. Tầm 4-5 giờ sáng, nó tỉnh dậy, phát hiện bà nằm cạnh. Bà kể, nó ôm cổ bà thì thầm “cháu nhớ bà lắm”. Rồi hỏi ông đâu. Bà chỉ, nó ngó xuống rồi lập tức mời ông lên nằm cạnh. Cái giường 1.6m trong phòng nó mà nằm ngang thì cũng rộng chán cho 3 người, mặc dù ông phải gác chéo chân một chút.

Từ lúc đó, nó tỉnh như sáo chuyện trò với ông bà. Ông nhắc còn sớm lắm, mình lại ngủ tiếp thôi. Im được mấy phút, nó lại nói chuyện. Ông phải dùng mẹo đếm ngược: Từ 20, bắt đầu từ ông, nó đến bà, mỗi người theo nhau đếm đến 1 thì ngủ nhé. Vậy là ngủ lại

được đến sáng. Nó thích kiểu như vậy, vừa như trò chơi, vừa như một thỏa thuận và nó biết chấp nhận những điều đã thỏa thuận. Ông trông nó từ bé và đã có kinh nghiệm về điều đó.

Lại nhớ năm nào, khi mới vô Sài Gòn, còn ở nhà thuê thì tết đến nó theo bố mẹ ra Hà Nội ăn tết. Có lần ra đến HN đã khuya rồi. Gặp ông bà, nó cũng rất phấn khích, luôn mồm trò chuyện và sẫm soi mấy thứ đồ chơi ông bà mua dành cho nó. Bảo đi ngủ thôi, mai hẵng chơi tiếp. Nó tiếc rẻ, “con thích mai lắm, chẳng muốn ngủ gì cả ông bà ơi”. Rồi cũng phải đi ngủ, mai không thể xuất hiện ngay lúc đó được...

Mùng 2 tết ở Sài Gòn, bố mẹ và Chitbon dẫn ông bà đi chơi trong nội khu Phú Mỹ Hưng. Ở đây cũng xây dựng hẳn một đường hoa dài hàng cây số với rất nhiều tiểu cảnh cho cư dân của khu chơi tết, chụp ảnh cùng gia đình, bạn bè... Sang mùng 3 tết, ông bà cùng Chitbon tạm biệt bố mẹ chú bắt đầu chuyến chu du miền Tây. Ông đã dày công chọn địa điểm, đặt khách sạn, đặt xe cho chuyến đi. Vào những ngày tết người đi lại đông nên nếu không cẩn thận, rất khó xoay sở để có vé xe đường dài.

Taxi thì vắng ngắt trên đường nên có dịp chứng kiến khí phách của Chitbon, Nó đi bộ rất giỏi và không hề kêu ca vì nổi không bắt được taxi. Tại Rạch Giá, mãi mới nhặt được một chiếc taxi không có khách, hý hửng đến hỏi. Tay lái xe uể oải nhìn từng người như đếm số lượng rồi phán: 50.000đ một người (cho đoạn đường 2.4km từ đó đến khách sạn). Âu cũng là dịp biết được cách tính tiền taxi của tài xế Rạch Giá!!! Chitbon khi nghe ông bà kêu đắt thì vội kéo tay bà đi thẳng. Vậy là cũng về đến khách sạn mà chú bé vẫn nhanh nhẹn như không mệt mỏi gì, trong khi bà và ông đã thấy oải rồi.

Sau những chặng đường dài 238km từ Sài Gòn đi Rạch Giá, cắt ngang mấu đuôi của đất nước sang Bạc Liêu 128km, rồi từ Bạc Liêu về lại Sài Gòn gần 266km, cuộc du hành của ông bà và Chitbon kết thúc. Thật là một trải nghiệm thù vị, vì đã tận mắt thấy những miền quê xa lắc trên bản đồ cực Nam của đất nước. Đặc biệt là được quay trở lại thời Chitbon còn gắn bó với ông bà lúc dưới 20 tháng tuổi và những lần vào Sài Gòn đi chơi với chú bé.

Quay về Sài Gòn, nó lại có dịp dẫn ông bà đi khám phá những chỗ nó quen thuộc: bể bơi nội khu, phòng Gym miễn phí của khu; nhà cộng đồng, nơi những buổi trưa không ngủ, nó lang thang xuống đó chơi một mình. Mặc dù không có biểu hiện gì nguy hiểm với trẻ nhỏ ở những nơi đó nhưng ông bà vẫn thấy bất an: Nó lang thang mấy tiếng đồng hồ buổi trưa thật là cô đơn, mệt mỏi và không thể nói là an toàn ở những nơi vắng vẻ vào thời điểm ai cũng đi ngủ trưa.

Vậy là trước khi chia tay lên Đà Lạt, ông ép chú bé ngủ trưa cùng. Mới đầu do không quen, nó nhất định đòi thức. không ngủ trưa. Ông lại phải dùng mẹo: để ông đọc truyện cho Chitbon rồi ngủ một lúc, khi dậy mới đi chơi. Nó miễn cưỡng nằm nghe ông đọc, nhưng không thể đọc mãi. Ông lại giở chiêu bài đếm ngược: hẹn giờ 15 phút chuông điện thoại kêu thì ngừng đọc, ngủ trưa. Vậy là khi chuông reo, nó chịu cùng ông nằm yên ngủ. Nó ngủ say sưa khiến ông nghĩ: hóa ra là nó rất có nhu cầu ngủ trưa, và như vậy nó mới có năng lượng cho hoạt động buổi chiều.

Hôm tạm biệt, ông bảo: Giờ ông có một yêu cầu, con có đồng ý thực hiện không? Nó thấy ông nghiêm túc, liền hứa đồng ý. Ông nói: con sẽ hứa với ông bà từ giờ, sau khi ăn cơm trưa xong là tự giác đi ngủ. Ngủ dậy mới được đi chơi. Ở trường cũng vậy, buổi trưa phải ngủ trưa chứ không thức như mọi khi nhé. Nó như hiểu ra vấn đề, hứa với ông bà sẽ thực hiện như vậy. Trưa hôm sau, ông bà gọi điện hỏi, nó bảo con đang chơi với em Đức Anh, lát nữa mẹ mới đến đón. Ông bảo vậy là con vẫn chưa ngủ trưa hả? Chitbon nói mai con ngủ nha ông. Ông bảo mai con ngủ ở trường nhé (theo lịch cũ là 3/2 nó đi học), nó hứa chắc chắn sẽ ngủ chứ không thức trưa như mọi khi nữa.

Điều quan trọng là sau khi thành thói quen, nó sẽ ngủ trưa đủ giấc và nhờ đó nạp đủ năng lượng cho buổi chiều. Nếu không ngủ, buổi chiều nó sẽ vật vờ mệt mỏi vì buồn ngủ, rất có hại, đặc biệt những ngày đi học ở lớp. Chưa kể lang thang buổi trưa vào ngày nghỉ, rất sợ gặp những bất trắc mà mình không ngờ tới...

Hà Nội 5/2/2020

Chitbon năm nhất.

Posted on 16/09/2020

Viết là năm nhất, để đánh dấu Chitbon bước sang một trang mới: lứa tuổi Học sinh, một giai đoạn trưởng thành quan trọng rồi. Và cũng là để nhận biết những thay đổi của chú bé qua từng năm: năm nhất, năm hai... cho đến khi chú kết thúc thời Học sinh để bước vào một giai đoạn đặc biệt khác: thời Sinh viên.

Năm nay ra với ông bà, Chitbon có nhiều thay đổi về hình thức, có vẻ như vậy. Chỉ có bản tính, tình cảm và mối liên kết với ông bà thì vẫn như hồi còn bé, dường như không thay đổi gì. Điều thay đổi có thể nói là đáng ngại nhất ở Chitbon ở lần gặp mặt này là chú tỏ ra quá say mê game. Mới đầu chưa hình dung ra mức độ say mê đáng ngại này, trong lịch học, chơi dịp hè, ông hồn nhiên cho Chitbon tuần 3 lần, mỗi lần 60 phút chơi game.

Ngoài ra là đọc sách, tập vẽ, xem hoạt hình... và xen đôi chút học bài, không có ý bắt chú bé học vào dịp nghỉ hè.

Tuy nhiên, ông bà phát hiện Chitbon quá say game, đến mức 60 phút vẫn là ít với chú. Trong khi đó, mỗi lần ngồi học, chú tỏ ra thiếu tập trung, dù chỉ 20-30 phút. Chú chỉ học qua loa cho qua chuyện, thậm chí là không muốn ngồi học. Một sự lo lắng không hề nhẹ cho cả ông lẫn bà. Thôi chết, sao chú bé say mê game đến vậy? Mới chỉ vừa qua mẫu giáo thôi mà? Điều đáng ngại nữa là khi đã say game rồi thì những phim hoạt hình cho trẻ em, Chitbon không màng đến nữa, chú bé cho rằng nó quá chán?

Ông chợt nghĩ, dù có hơi quá lên một chút: cái thứ game mà Chitbon chơi, nó như một thứ ma túy nặng đô đã xài quen rồi, mấy cái phim hoạt hình kia bỗng trở nên nhạt nhẽo, không đáng xem nữa. Thôi chết, đó chính là triệu chứng nghiện game đấy, chứ còn gì nữa. Tìm hiểu thêm, hóa ra giai đoạn nghỉ học vì Covid, Chitbon thường theo bố đến cơ quan. Có lẽ vì bận làm việc nên để Chitbon chơi Ipad hơi nhiều, trên đó đây các loại game mà đa phần là có khả năng gây nghiện. Lại nhớ có lần bác nó cảnh báo cho bà biết, Chitbon ở cơ quan bố chơi điện tử hơi nhiều... Ngoài ra, một năm ở Quận 7, Chitbon quen một cậu bạn cùng tuổi, thường bỏ ngủ trưa lang thang với nhau, không ít lần cùng nhau chơi game.

Sau nhiều lần cân nhắc, ông nhắc bố Chitbon chuyện chú bé mê game quá, sợ là đã có triệu chứng nghiện? Bố Chitbon trấn an ông là nó có chơi, nhưng game cũng tốt mà, chỉ là chơi ít thôi. Và đề xuất chỉ cho chơi 30 phút mỗi tuần. Ông giật mình với cái lịch tuần 3 buổi, mỗi buổi 60 phút của mình. Sau khi bàn với bà, ông quyết định cho Chitbon cai hẳn game, nghĩa là “No game”, không có phút nào cho game trong cái lịch mới! Sờ dĩ ông bà đi đến quyết định đó vì đã đọc rất nhiều bài về tác hại của trẻ em nghiện game, đặc biệt là rất nhiều game độc hại trên Youtube, mà chỉ cần xem là biết ngay.

Việc cần làm là ông bà đọc cho Chitbon nghe các bài báo về những tác hại của việc nghiện game. May là dù rất chán khi bị “No game”, nhưng Chitbon chịu nghe ông bà đọc các bài báo, và chính chú bé cũng đã có chút giao động. Cuối cùng, ông bà chấp nhận là tuần 2 lần. mỗi lần 30 phút được “xem game”, là xem người ta chơi chứ không trực tiếp chơi nữa. Tiến tới là bỏ hẳn, kể cả xem game. Thay vào đó, Chitbon sẽ được xem những hoạt hình vô hại, như Mr.Been, Tom & Jerry... Thật tội nghiệp cho chú bé khi bị cấm game, cái thứ mà không hiểu sao nó chơi rất thạo và sành sỏi, dù chỉ vừa qua tuổi mẫu giáo?

Tuy nhiên, cái cảm giác thương hại đó qua nhanh vì ngay sau đó, chú bé đã bị cuốn hút vào mấy cái hoạt hình đang xem rồi. Thế mới biết, chỉ cần người lớn sao nhãng, trẻ em

đã bị mất phương hướng mà nếu không kịp uốn nắn, hẳn sẽ có những tác hại khó lường. Như Chitbon, nếu biết nó nghiện game khi đã lớn hơn một chút, chừng lớp 4-5, đã rất khó để can thiệp rồi? Lúc đó, cái nghiện đã ngấm vào máu, rất khó gột rửa, chưa kể là mọi game đều ẩn chứa cờ bạc (yếu tố gây nghiện nặng), dính vào cờ bạc là... hết thuốc chữa!!!

Những ngày ở với ông bà, Chitbon luôn miệng kêu sao con thấy như chỉ một giây đã hết một ngày rồi. Khi nghe tính chỉ còn nửa tháng, còn mười ngày là đi học, chú bé cứ rên lên: sao nhanh vậy? Nó gọi cho mẹ xin được đến 31/8 bay vô, vì nghe nói 1/9 tập trung, 5/9 khai giảng. Thấy mẹ đồng ý, nó lập tức xin... gia hạn: 4/9 con bay vào được không mẹ? Ôi cái thằng, nó hồn nhiên vậy đâu biết ông bà thấy vui biết nhường nào. Nghĩa là nó rất thích ở với ông bà, thích nghỉ hè ở Hà Nội với ông bà đấy. Cũng may là ông bà đã kịp cho nó đi chơi Tam Đảo, đi khách sạn 5 sao ở Vĩnh Yên, trước khi bị hạn chế...

Nếu muộn một chút thì đã bị cấm túc vì Covid rồi. Cũng vì Covid mà mọi kế hoạch bị đảo lộn, thay vì 31/8 mới bay vào Sài Gòn, 21/8 Chitbon đã được bố ra kèm cho bay vào vì sợ muộn một chút, có khi lại bị cấm bay. Đợt đó, Đà Nẵng bị bùng phát lây nhiễm Covid cộng đồng, hàng trăm ngàn người (trong đó có ở Hà Nội và Sài Gòn) đã mang Covid đi khắp nơi... Giờ thì Chitbon đã vào năm học mới được mấy hôm rồi. Chú bé đã lên năm hai. Từ giờ cả nhà chú đã quay về Quận 4, xa cậu bạn game, lại đi học rồi, không lang thang ở cơ quan bố nên hy vọng Chitbon không có điều kiện chơi game nữa. Hy vọng chú sẽ quên game đi. Sang năm, hy vọng khi Chitbon ra Hà Nội nghỉ hè với ông bà đã hết Covid rồi, sẽ lại cùng ông bà đi chơi nhiều nơi hơn. Để rồi hết hè, ông lại ngồi viết về Chitbon năm hai...

Hà Nội 16/9/2020

Sinh nhật cháu

Posted on 19/01/2021

(Đề tặng Phạm Anh Minh.
Lên 8t vào ngày 22/1/2021)

Mỗi năm thêm một tuổi
Cháu đã dần lớn lên
Ông bà theo năm tháng
Cũng đã dần già thêm.

..

Những năm còn thơ bé
Quanh quần bên ông bà
Cháu là mặt trời nhỏ
Sưởi ấm cho cả nhà

Hai tuổi cháu đi xa
Vào Nam theo bố mẹ
Chưa biết rằng như thế
Là mang mặt trời đi?

Những ngày đầu không ngủ
Vì vắng cháu kể bên
May mà còn được gặp
Tiếng với hình thường xuyên

Khi còn chưa đi học
Mỗi năm một vài lần
Cháu lại ra Hà Nội
Hoặc ông bà vào thăm

Từ khi tròn sáu tuổi
Cháu phải đi học rồi
Ông bà chỉ được gặp
Dịp cháu nghỉ hè thôi

Vào những ngày sinh nhật
Dù chỉ gặp qua hình
Ông bà vui khi thấy
Cháu không ngừng lớn nhanh

Năm nay lên 8 tuổi
Cháu lớn bỗng lên rồi...
Lại nhớ hồi còn bé
Như vừa mới đây thôi.

Sắp đến ngày sinh nhật
Ông nhờ bố mua quà
Rồi yêu thương ngồi gõ
Tặng kèm mấy vần thơ.

Hà Nội 2013-2021

Đọc sách (4)

(Tân mạn về đọc sách)
Posted on 11/06/2021

1– Phi lộ.

Về chủ đề này, tôi từng đề cập nhiều lần trong các stt ngắn. Nhiều lần muốn viết thành bài cho chặt chẽ, ngõ hầu giúp các bố mẹ, ông bà biết cách tạo điều kiện cho con cháu sau này trở thành một người ham đọc sách, trong suốt cả cuộc đời. Tuy nhiên, so với cách đây trên dưới 10 năm, khi tôi chỉ trên dưới 60 một chút, thì viết dài không mấy khó khăn lắm. Giờ thì đã bắt đầu thấy ngại viết dài rồi. Dẫu vậy tôi sẽ viết, bằng sự trải nghiệm qua đứa cháu yêu quý của mình...

2– Tại sao cần đọc sách?

Có thể nói ai cũng có thể được đi học, từ lớp 1, lên hết THPT, nhiều người qua đại học, một số học lên nữa, thành Thạc sĩ, Tiến sĩ... Nhưng, không phải ai cũng ham đọc sách. Qua đó, kiến thức của mỗi người không giống nhau, xét cùng một mặt bằng học vấn.

Tại sao vậy? Việc học ở nhà trường chỉ cung cấp một lượng kiến thức cơ bản, vì chương trình học đã đóng khung sẵn, trên cơ sở hấp thụ của người học. Chưa nói sau này, mỗi người chỉ theo một hay vài ngành học nào đó, trong khi kiến thức xã hội lại rất đa dạng, không ngành học nào bao trùm được.

Lúc này, chỉ người ham đọc sách mới có điều kiện bổ sung kiến thức xã hội cho mình. Người ít đọc, đành chịu khuyết thiếu những kiến thức ngoài chuyên ngành mình được học. Bạn sẽ nghĩ: có sao đâu, bằng cách thành thạo chuyên ngành của mình, tôi vẫn sống tốt mà? Bạn còn mượn thành ngữ cha ông: “Một nghề cho chín, hơn chín mười nghề?” Hoặc: “Một nghề thì sống, đóng nghề thì chết”? Hoặc: “Trăm hay không bằng tay quen”?... Ý là cứ bằng lòng với những gì mình đã biết, không cần phải học đọc gì thêm nữa?

Tôi sẽ phản biện thế này: Bạn sống với chuyên ngành nào đó của mình chỉ phần nhỏ thời gian trong cuộc đời. Hay chính xác hơn là không toàn thời gian. Thời gian còn lại bạn sống với các giao tiếp xã hội: bạn bè, gia đình... Qua những giao tiếp đó, bạn phải phân biệt đúng sai, hay dở... để đưa ra quyết định ứng xử cho phù hợp. Chuyên ngành bạn học, dù rất giỏi, không dạy những điều đó. Kết quả là bạn thất bại, hay chí ít là rất không thành công trong các giao tiếp đó: quan hệ bạn bè, gia đình, đồng nghiệp, đối tác... không tốt. Đến lượt mình, dù giỏi chuyên môn, bạn cũng không thể thu được hiệu quả cao do ảnh hưởng không tốt của các mối quan hệ trên.

Bạn sẽ hỏi: đọc nhiều thì sao? Xin thưa, sách là tập hợp kiến thức của nhiều chuyên gia ở các lĩnh vực khác nhau. Do kỹ năng siêu việt ở các lĩnh vực đó, họ viết ra một cách dễ hiểu để người đọc lĩnh hội tối đa kiến thức mà họ tích lũy được. Nhờ những kỹ năng thu thập được trong quá trình học tập, chúng ta dễ dàng lĩnh hội những gì họ truyền thụ qua sách. Nhờ đó mà chúng ta mở mang kiến thức cả ở những lĩnh vực khác, ngoài chuyên môn của mình. Chỉ lưu ý rằng: điều đó chỉ xảy ra khi chúng ta có một kỹ năng quan trọng: ham đọc sách và biết cách hấp thụ kiến thức qua sách! Mà để đạt được điều đó, ngoài chăm chỉ đọc sách từ bé, luyện thành thói quen, thành đam mê, không còn cách nào khác!

3– Làm thế nào để trở nên ham đọc sách?

Trước tiên, phải thừa nhận, có một số rất ít cá nhân được (tạm gọi là) trời ban cho trí tuệ siêu việt: họ dường như tốn rất ít công sức để thu nhận được rất nhiều kiến thức. Còn lại, đa phần chúng ta phải tích lũy dần kiến thức qua học và đọc mỗi ngày. Tuy nhiên, vì nhiều lý do mà ông bà cha mẹ hoặc là chưa quan tâm, hoặc là chưa biết cách hướng cho

con cháu hình thành thói quen đọc sách ngay từ bé. Kết quả là đứa trẻ lớn lên phụ thuộc may rủi: có thể ham đọc hoặc rất ngại đọc sách. Nếu ngại đọc, bạn sẽ biết điều gì xảy ra với chúng, vì tôi đã phân tích trên kia rồi.

Giờ thì tôi hướng dẫn cho bạn cách để một đứa trẻ, và do đó sau này, một người sẽ ham đọc sách. Đây là trải nghiệm thông qua đứa cháu của tôi, và là một trải nghiệm thật thú vị. Trước tiên, khi đứa bé chưa biết đọc, bạn sẽ mỗi ngày một chút kể chuyện, sau đó đọc cho bé nghe các câu chuyện thú vị. Kể, để thu hút sự chú ý của bé. Đọc, để bé biết những điều thú vị đó ở đâu ra. Đây là cách để bé hình thành thói quen tò mò: tìm cách tự mình đọc được những điều thú vị kia. Đến một lúc nào đó, đứa bé không chỉ nghe, mà còn quan sát người lớn đọc những điều đó đến đâu trong cuốn sách (tranh, tất nhiên rồi, khi cháu còn bé). Thậm chí, nếu bỏ qua vài dòng, bé đã biết phát hiện ra và nhắc ta phải đọc chỗ đó. Bạn đã thành công bước đầu rồi đấy, chúc mừng bạn.

Khi bé biết đọc, đừng kỳ vọng gì vội. Hãy chọn những cuốn sách tranh vẽ đẹp, ít chữ cho bé. Phải kiên nhẫn vì bé đọc chưa thạo nên chỉ thích xem tranh thôi. Nhưng để một đứa trẻ chịu tự lần dở những trang sách đã là thành công rồi. Khi bé đã đọc thạo hơn, sẽ cho bé những sách nhiều chữ hơn, ít tranh vẽ hơn nhưng câu chuyện phải thực hấp dẫn, dễ hiểu khi bé đọc. Bên cạnh đó, phải hình thành thói quen gìn giữ những cuốn sách bé đã tích lũy được. Đọc xong, bé biết sắp xếp ngăn nắp, gọn gàng những cuốn sách, chứng tỏ bé đã biết quan tâm đến sách rồi. Tặng sách cho bé vào những dịp nào đó như sinh nhật, hay các ngày lễ... và theo dõi phản ứng của bé (thích hay không), để điều chỉnh cách quan tâm đến bồi dưỡng ham thích đọc của bé.

Bạn sẽ thấy mệt mỏi khi phải chăm chút đến bé như vậy ư? Không đâu, hãy làm những điều đó hết sức tự nhiên, thành một thói quen. Phần thưởng là khi bé đã tự mình trở nên yêu thích những cuốn sách và ham đọc sách. Sau đó, bạn sẽ không phải làm gì nữa cả, bánh xe đã lăn rồi, nó sẽ cứ thế mà lăn tiếp thôi... Chúc các bạn thành công với những đứa trẻ thân yêu của mình!

11/6/2021. PNH.

Giải cứu... Sinh viên

Posted on 16/06/2021

Tp HCM đã hết sức nóng bỏng. Phải “giải cứu” Sinh viên năm hai Chitbon thôi. Đặt xe khứ hồi ra Nội Bài nhưng có vẻ tài xế không mặn mà lắm. May quá, xe Bus 90 Hà Nội-Nội Bài có nhà chờ ngay cạnh nhà mình. Cứ 20’ có 1 chuyến, hành trình chỉ hết 40-45 phút từ Hà Nội lên Nội Bài.

Chỉ lưu ý: khi lên xe, bạn phải quét mã QR trên xe. Lập tức thông tin nhà xe và của mình đã kết nối với nhau. Xe cực thoáng và nhanh. Đã “Giải cứu” thành công anh Sinh viên năm 2, ra nghỉ hè với ông bà. Tuy vậy, Sinh viên cũng phải cách ly tại nhà hai tuần, không được đi thăm thú Hà Nội ngay. Giờ thì Sinh viên đang chuẩn bị học online lớp Apolo qua Zoom vừa cài lên laptop của ông.

Ái chà, nhìn cái menu (Rau-Thịt-Ăn vặt) bố mẹ SV gửi mà thấy hoa cả mắt, bà nhỉ.

16/6/2021. PNH.

Sổ lòng...

Posted on 22/09/2021

21/9 là ngày Hà Nội Sổ lòng. Sáng ra phóng xe cho Chitbon và Bà ra hồ Giảng Võ đi bộ. Thật sáng khoái. Chitbon trốn Covid Sài Gòn ra Hà Nội 15/6 thì 24/6 bị phong tỏa đến nay là gần 3 tháng tròn. Thật kinh khủng!!!

Đến giờ phóng xe đi mua mấy thứ về CHỮA VẬT. Chiều cho Chitbon và bà ra phố giải ngố và mua quà Trung Thu cho Chitbon. Thật là đã. Lên Bờ Hồ chụp choẹt lấy không khí rồi sang Hàng Hòm mua phở về ăn. Vẫn chỉ cho bán mang về.

Hy vọng vĩnh biệt mấy cái trò Nên-Phong-Toả-Mãi? Để cuộc sống không quay lại cái thời dấm dúi khi ra đường. Vĩnh biệt mấy anh CA và mấy chú Dân phòng. Những người dù làm việc tốt (?) mà chả mấy ai ưa?

22/9/2021. PNH.

CT15 (-)?

Posted on 01/10/2021

Tối hôm trước chắc nhiều chuyên gia góp ý nên dù đang CT15, Hà Nội cũng cho đi bộ ra hồ và Công viên, đành gọi là CT15 (-) vậy?

Chiều nay cho Sinh viên năm 3 Chitbon ra Bờ Hồ ăn kem, nhân tiện chụp mấy cái ảnh cho Sài Gòn... thèm. Nghe nói hôm nay 1/10 Sài Gòn cũng nhúc nhắc thả tự do. Nhưng lại nghe ông Hoan... dọa: “Nếu ra đường không có lý do cũng phạt”? Hoá ra vẫn ưu tiên CA làm thêm mùa dịch?

Tuy nhiên là nghe nói Hà Nội vẫn xin phép chưa cho máy bay và tàu hoả vào nhà. Chắc để con số dương tính thấp để nhấm nháp và... tự sướng. Khô, hoá ra cứ lo cái ghế trước đã?

01/10/2021. P. N.H

Sự cố.

Posted on **08/10/2021**

Chiều nay Sinh viên năm 3 đi đá bóng về nhăn nhó vì tranh bóng ngã gãy một miếng răng cửa. Anh chàng méo máo không phải vì đau mà lo từ nay không dám... cười nữa. Gay quá. Chụp ảnh hỏi bác sĩ chuyên răng BV 108, vị bs chuyên răng cho mình từ hồi về hưu. BS bảo không sao, hàn đẹp. Vậy là yên tâm.

Hôm trước Sinh viên có cái răng số 4 bị lung lay, hẹn chiều nay sang. Rủi là gãy răng nhưng may là đúng dịp phải sang gặp BS. Chao ơi là may. Chỉ sau chừng một giờ thao tác, vị bác sĩ tài ba này đã làm xong ba việc: tẩy trắng những mảng bám đen trên răng; hàn lại răng và nhổ răng.

Kết quả: mỹ mãn!!! Mừng đến mức chưa ăn chiều mà ngỡ ăn rồi. Riêng cậu chàng Sinh viên thì quá sung sướng vì mọi thứ đều hoàn hảo!!!

08/10/2021. P. N.H

Sinh viên năm ba Phạm Anh Minh

Posted on 12/11/2021

Thế là lại qua một mùa hè tại Hà Nội với ông bà và Chitbon Phạm Anh Minh chính thức trở thành sinh viên năm 3 qua hơn 2 tháng rồi. Chỉ khác với hè năm nhất, năm hai, hè năm ba vì Covid nên gặp khá nhiều trục trặc trong kế hoạch nghỉ hè của chú. Bố mẹ đặt

vé 15/5 cùng Chitbon ra Hà Nội chơi rồi vào trước, để Chitbon nghỉ hè với ông bà đến 15/8 thì về lại Sài Gòn chuẩn bị vào học năm 3.

Không ngờ, dịp nghỉ lễ 30/4—1/5, nhiều địa phương như Đà Nẵng và các tỉnh phía Nam, đặc biệt là Sài Gòn bùng nổ đợt dịch Covid khủng khiếp. Mọi chuyến bay đều bị hủy và kế hoạch đi Hà Nội của cả nhà Chitbon bị phá sản. May là đến 15/6, qua chi thị 16 (cấm mọi đi lại), sang chi thị 15 (cho phép đi lại hạn chế), Chitbon được bố tranh thủ đưa lên máy bay ra Nội Bài rồi ông lên đón trót lọt về Hà Nội. Bố quay vào ngay chuyến tiếp theo trong ngày, tránh bị cách ly 2 tuần như quy định hồi đó.

Bắt đầu từ đó, tình hình dịch Covid của Sài Gòn từng ngày, từng giờ chuyển nặng, cao điểm là phong tỏa toàn bộ thành phố liền trong mấy tháng. Ca nhiễm và tử vong ở Sài Gòn hàng ngày tăng chóng mặt. Bố mẹ Chitbon bị tự nhốt trong nhà nhiều ngày liền, chỉ ra ngoài theo phiếu một tháng vài ba lần mua đồ ăn, như toàn bộ dân Thành phố thời gian đó. Sau này nhiều năm nữa, Chitbon có dịp hồi tưởng lại giai đoạn đặc biệt này qua Google. Riêng ở Hà Nội thì Chitbon vẫn có một kỳ nghỉ hè không đến nỗi nào: vẫn đi lại vận động trong 4 tầng nhà; cầu lông với bà; đá bóng với ông; sau đó thêm một vài ông bạn cùng lứa nữa.

Điều đặc biệt duy nhất là kỳ nghỉ hè của Chitbon thay vì 3 tháng như dự định, từ 15/5 đến 15/8/2021, phải lùi 1 tháng đến 15/6, theo đúng lịch là chỉ còn 2 tháng. Nhưng lại kéo dài đến tận... 5/11, nghĩa là 4 tháng 20 ngày, bao gồm cả hai tháng phải học online ở Hà Nội!!! Và cái ngày mà Chitbon tạm biệt Hà Nội cũng gay cấn y chang ngày chú tạm biệt Sài Gòn trước đó: Nghĩa là bố chú lên máy bay (mới được phép bay tuyến Sài Gòn-Hà Nội) ra Nội Bài chờ, ông bà đưa chú lên rồi theo bố đi chuyến tiếp theo về Sài Gòn! Những tình huống này, chép lại đây để sau này khi dịch đã qua đi Chitbon có dịp ôn lại như một “khúc quanh” đặc biệt trong thời thơ ấu của mình?

Lại nói sau khi thoát ra Hà Nội trót lọt, tuy không nóng bỏng tang thương như Sài Gòn, Chitbon cũng trải qua những tháng ngày gian khó ở Hà Nội: chỉ được đi bộ ra hồ với ông chừng mười hôm thì Hà Nội áp dụng chi thị 16, vậy là đành phải ở nhà. Ông thì vẫn nhúc nhắc ra ngõ phố mỗi sáng sớm vừa đi bộ hạn chế, vừa để mắt theo dõi Công an, dân phòng... kết hợp đi chợ mua thức ăn. Những ngày đó, Chitbon cùng bà lên sân thượng chơi cầu lông, tập thể dục...

Với trẻ con thì được vận động 4 tầng nhà như vậy là ổn. Thậm chí vận động nhiều, mỗi ngày chú bé còn tắm thay quần áo đến 4-5 bộ, (may quần áo là do bà thu nhỏ từ quần áo

của ông, hai ông cháu cả mùa hè như xài đồ bộ quần đùi áo 3 lỗ!!!), hễ mò hôi mò kê nhể nhại là lại tuột quần áo vô xả nước tắm. Trong khi nếu ở Sài Gòn thời gian đó chú cũng “bị giam lỏng” cùng bố mẹ trong 4 bức tường chung cư hơn sáu mươi mét vuông, có giai đoạn còn không được cả ra hành lang?

Tuy nhiên, với một chú bé tràn đầy năng lượng như Chitbon, chơi như thế dường như chưa đủ vì không thể thay thế cho việc ra ngoài như ở trạng thái bình thường. Nhiều lúc nhảy nhô chán, chú bé lại tìm đến TV, điện thoại và ipad, đặc biệt là sau này phải học online, không tránh những tác hại của mấy thứ đồ điện tử này. Nhiều nội dung treenn Youtube rất nhảm nhí mà phải kiểm soát rất gắt gao mới nhắc nhở chú bé được. Vậy là ông phải học chơi Beyblade, thứ con quay xuất xứ từ Nhật mà chú bé vẫn chơi với bạn trong Sài Gòn (xem clip). Bà phải học chơi cờ vua (Xem clip) để chia nhau “đổi phỏ” , nhằm giảm bớt thời gian tiếp xúc mấy đồ điện tử của chú bé.

Đặc biệt, sau độ một tháng ra Hà Nội thì ông bà thỏa thuận được với Chitbon là bỏ hẳn game, đó là hai game mà chú vẫn được chơi hạn chế hồi ở Sài Gòn là Xe tăng và Minecraft. Ông bà nhận thấy dù hạn chế tuần 1 lần thì sau khi chơi chú bé có trạng thái tinh thần không tốt: mất tập trung, hay cáu bẳn và xuất hiện những hành vi tiêu cực. Điều này phải là thật gần gũi theo dõi mới nhận ra và đó chính là điều ông bà thấy đáng lo ngại trong khi thậm chí là bố chú bé cũng không nhận ra và cho rằng kiểm soát chơi ít không sao, không nên cấm tiệt.

Về điều này, do thấy bố chú bé quan niệm như vậy, nhưng là người gần gũi theo dõi tâm lý bé sau khi chơi game, cộng thêm những cảnh báo phổ biến trên báo chí, ông bà đã quyết định thỏa thuận và may thay là Chitbon đồng ý bỏ game. Cho đến nay, chú bé đã vài tháng không động vào hai game kia nữa. Hy vọng về Sài Gòn chú bé cũng không dính vào nữa, dứt hẳn vĩnh viễn? Vì suy cho cùng, mọi ca nghiện game đều có xuất phát điểm là hạn chế và được kiểm soát? Nhưng những thứ gây nghiện, bao gồm game đều không khó khăn để thoát khỏi tầm kiểm soát của nhận nhân.

Quay lại tình hình dịch dã. Dần dần, có lẽ là căng thẳng mãi cũng... chán (?), dân tình đã bắt đầu nhúc nhúc: xe đạp đèo mấy bó rau trên con đường vắng đi bán dạo, nét mặt tỉnh bơ như đi đầu về, không dám ra mặt bán, sợ bị bắt. Hàng thịt thì cho người “bắt hình dong”: ai có vẻ muốn mua thì dẫn vào ngõ sâu có người nhà nấp kín một chỗ bán cho. Hàng thịt quen của mình không được mở bán, chỉ buổi tối nhắn tin đặt hàng, sáng sớm ông chồng xin được giấy phép “hàng thiết yếu” mang từng bọc nhỏ người ta đặt trước, đưa đến điểm bán cũ, ai mua thì ra lấy...

Cá biệt xuất hiện một số hộ không biết bằng cách nào, được phép mở quầy sâu sâu một chút trong ngõ, bán rau thịt. Nhưng người mua chỉ được đứng xa xa gọi, hàng rau thịt cho người mang đến đưa tận tay. May được miếng ngon, còn chủ yếu là hàng thứ phẩm, so với khi được chọn mua, mà giá đã đắt thêm khá nhiều. Xen vào trạng thái đây là mấy chú Công an hay dân phòng luôn miệng đe nẹt, không giống lo cho dân mà giống ra oai lấy le cho mình? Dân tình dạo đó sợ CA, dân phòng, vì quả thực là (một số ít?) họ cũng hống hách và quyền uy như chuyện về ác ôn thời Ngụy?

Dù vậy. chú Sinh viên năm 3 đã phải trải qua một mùa hè có thể gọi là bất như ý: thay vì được cùng ông bà đi khách sạn 5 sao như dự kiến, đành quanh quẩn “Vinpearl Hào Nam”, từ tầng 1 lên tầng 4 chơi với bà, hết cầu lông, lại Yoga, sau này là cờ vua... Ít lâu sau, phát hiện trước cổng chùa Thanh Nhàn có cái sân khá vắng người, liền mang bóng rổ, rồi bóng đá ra chơi. Dần dần, chiều nào cũng ra đá bóng rồi quen với mấy chú bé trạc tuổi mình. Từ đó, đá bóng mỗi chiều là niềm vui của Chitbon. Tuy vậy, ông bà cũng thay nhau ra trông, thêm nhiệm vụ làm trọng tài hòa giải các tranh chấp giữa các cầu thủ nhí, vốn xảy ra thường xuyên và không ai chịu ai...

Một chiều, Chitbon lại quần đùi áo 3 lỗ chạy ra đá bóng, chú sốt ruột nên ra trước, không đợi ông bà như mọi khi. Chừng 20-30 phút, bà nhắc ông ra trông chừng. Gần tới sân chùa, đã thấy chú Sinh viên năm ba sục sục mếu máo, mồ hôi mồ kê nhễ nhãi đang từ sân chùa thất thểu đi ra. Giật mình, hỏi thì chú vừa nắc vừa sục sục: thế này thì làm sao mà cười được nữa, hờ hờ... Ông đến gần, chú bé nhe răng: gãy răng rồi ông ơi, sứt răng... Thoạt tiên là ông cũng hoảng: răng cửa bị mẻ một góc, mặt mũi nhem nhuốc, tèm lem nước mắt nước mũi. Chú kể bị chèn ngã sứt răng rồi, làm sao mà cười được nữa. Khổ, không kêu đau, chỉ lo sứt răng khi cười bị chế nhạo như trên lớp có đứa từng bị...

Ông nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, trấn an cho chú: Ok không sao, về tắm rửa ông đưa đi hàn, lại đẹp ngay. Tuy nói vậy nhưng không hề nghĩ lại có thể hàn một cái răng cửa bé tí bị mẻ một góc như kia? Làm sao có thể lại ăn uống, cắn như cũ được cơ chứ? Về nhà gọi ngay cho nữ bác sĩ Lê Yến, một thạc sĩ, Bác sĩ Chuyên khoa II ngành răng, Thượng tá quân đội, quân y viện 108. Nguyên là từ cách đây hơn chục năm, vốn là sĩ quan cao cấp, giảng viên tại Học viện Kỹ thuật Quân sự, tôi vẫn thường khám bệnh ở Viện Quân y 108. Do nhiều lần vào xử lý các loại răng vốn rất cà mềng của mình ở khoa răng, tôi quyết định chọn cô Bác sĩ lúc đó còn trẻ, mới chỉ mang quân hàm cấp úy nhưng làm răng rất có nghề này. Sau này, để tránh đi xa đến Viện 108, tôi vẫn thường đến phòng khám riêng của cô cho đến khi về hưu và thành khách chung thân của cô về răng cho đến nay.

Quay lại chú Chitbon. Trước đó chú bị lung lay một răng hàm, đã hẹn BS Yên và may mắn là chiều hôm Chitbon gãy răng lại tình cờ nhằm đúng lịch hẹn gặp cô để nhổ. Sau khi nghe kể, xem ảnh chụp răng bị mẻ của Chitbon gửi qua Zalo, BS Yên nói ngắn gọn: hàn đẹp chú nhé. Tôi thở phào nhẹ nhõm, cả bà và Chitbon đã hết lo lắng. Về chuyện răng miệng của con cháu, nhân tiện tôi dừng lại đây một tẹo. Hai cậu con trai tôi hồi bé chừng 5-7 tuổi, hề chơi tận đầu tận đầu nhưng khi phát hiện răng bị lung lay là chạy bạt mạng về nhà lấy sẵn kim nhọn loại bé đưa tận tay cho bố nhổ.

Nhớ lại mà buồn cười với hai chú bé và cũng thấy mình đáng tự hào? Mình phải thế nào hai đứa bé mới không hề sợ, còn tin tưởng cho nhổ răng chứ? Mặt mũi tinh bơ, nếu không nói là hớn hở khi hai đứa có răng lung lay cứ nhe răng cho bố nhổ mà chả hề sợ hãi gì. Nói thêm là bộ kim nhỏ này là do bà xã hồi đi Liên xô sắm về. Đến thời cháu, chú Chitbon từng nghe kể chuyện bố và bác hồi bé, cũng yên tâm khi nhe răng cho ông nhổ mỗi khi có răng lung lay. Tuy nhiên chỉ là răng cửa, răng hàm thì ông quyết định nhờ BS quen, cho yên tâm.

Như đã kể trong bài viết “Sự cố”, hôm đó chỉ chừng một tiếng sau, BS Yên đã xử lý ngon nghề cái răng mẻ, còn đánh sạch các vết đen bám mặt răng và nhổ răng hàm lung lay, một lúc ba việc hoàn hảo luôn. Hai ông cháu vui vẻ ra về. Lúc này ông mới dám chụp ảnh răng gãy, vẽ mặt méo máo và kèm theo ảnh “thành phẩm” hàm răng sau khi xử lý xong cho bố mẹ chú bé. Không ai ngờ được là cái răng cửa mỏng mảnh bị sút kia lại được hàn hoàn hảo như vậy. Quả là kỹ thuật nha khoa đã tiến bộ ghê gớm, cộng thêm tài năng của vị BS, thạc sĩ chuyên khoa II ngành răng, thượng tá Lê Yên nữa.

Những ngày nghỉ hè rồi cũng qua đi, mà dịch Covid chẳng hề giảm nhiều. Chú Sinh viên năm 3 đành chuẩn bị vào năm học mới tại Hà Nội bằng hình thức online. Cần nhớ là sách vở đồ dùng học tập cho năm lớp 3 chú bé đã được bố mẹ chuẩn bị sẵn, nhưng lại để ở nhà... Sài Gòn. Mà đầu tháng 9 là cả nước đều bị phong tỏa, các cửa hàng không được mở cửa, không ai được đi ra đường và do đó không thể mua sách vở cho năm học mới.

May sao, đúng dịp có thể “nhúc nhắc” trong việc bán sách và đồ dùng học tập cho trẻ em, tôi lên mạng tra ra số điện thoại cửa hàng sách Giáo dục ở Giảng võ. Cô gái nhân viên cho số Zalo và tôi lên Google tra ra bộ sách cần cho học sinh lớp 3 rồi nhờ cô chọn sẵn. Hôm sau hẹn giờ ra thì thấy cửa cuốn mở hé, nói tên thì cô tuồn tập sách ra, nhận tiền, làm hóa đơn là xong. Thật là, có cái thời đặc biệt: mua sách cho trẻ em học mà quá mua hàng cấm? Vậy là ông lại phải gánh thêm nhiệm vụ chuẩn bị phương tiện cho Sinh viên năm 3 Phạm Anh Minh học online ở Hà Nội, trường học của chú là Tiểu học Trần Hưng Đạo tại Q1, Tp Hồ Chí Minh. Cần nói thêm về trực trực giáo viên chủ nhiệm lớp 3-1tiểu

học Trần Hưng Đạo của chú bé. Sau khi phân công một thầy mới làm giáo viên chủ nhiệm, hợ phụ huynh làm công tác chuẩn bị đầu vào đó xong thì hôm sau có thông báo thầy chủ nhiệm đã xin chuyển đi nơi khác. Vậy là mọi chuyện lại về... Mẹ.

Đạo đó, Sài Gòn trải qua mấy tháng tang thương, giáo viên thiếu, nhiều em bé bị mồ côi cha hoặc mẹ nên các trường học gặp nhiều khó khăn. Lớp 3-1 không có GV chủ nhiệm, đành tách thành 5 nhóm ghép vào 5 lớp 3 khác. Chitbon cùng chừng 10 bạn khác của lớp 3-1 được ghép vào lớp 3-5. Lại thay đổi sách giáo khoa tiếng Anh, vì mỗi cô tự chọn sách tiếng Anh cho lớp mình phụ trách. Mà sách tiếng Anh lớp 3 vốn là của nhà xuất bản Đại học sư phạm Tp Hồ Chí Minh, chỉ xuất bản trong Sài Gòn, khá hiếm. Riêng tìm cho chú bộ sách ông cũng phải trở hết tài vật, sau đó khi có GV chủ nhiệm mới, quay về lớp 3-1, ông lại một phen lên mạng lục tìm bộ sách tiếng Anh mới, với đủ mọi khó khăn như thế.

Vào học, do đã từng nhiều năm sử dụng laptop dạy học cho sinh viên, việc lo cho Chitbon học online không coi là quá khó. Nhưng giai đoạn đầu cũng lắm phen phiền phức. Đồ chưa ổn định nên TKB lớp học thay đổi liên tục. Lớp chính khóa đã vậy, còn tuần thêm mấy buổi học online tiếng Anh Apollo nữa. Thêm chú bé lại tò mò và nhanh nhạy, cứ hờ ra là sục vào các loại cài đặt trong laptop nên cũng gây ra không ít lỗi phải xử lý. Mấy năm dùng máy không sao, riêng đợt học online vài tháng của chú, ông đã phải 3-4 lần mang máy ra hiệu để xử lý lỗi này lỗi kia, thay nọ thay kia...

Hàng ngày, tầm 6 giờ sáng, Chitbon theo ông đi bộ ra hồ, lúc này đã hết phong tỏa. Về nhà ăn sáng tấp táp xong thì ông chuẩn bị laptop, Chitbon tranh thủ xem TV về trò chơi Beyblade. Tám giờ kém thì chú bé đã ngồi sẵn sàng chờ giờ học của cô giáo lớp 3-1 trong trạng thái mát mẻ và tỉnh táo. Hết buổi học tầm 10g sáng, nghỉ một lát thì tranh thủ làm bài tập trong trang Olm.vn, một trang web của cô cho học sinh làm bài tập, chấm điểm trực tuyến, mục đích để buổi chiều nghỉ chơi cho thoải mái. Các chiều T3-T5 thì Chitbon học Apollo online từ Sài Gòn...

Vài tháng sau thì mọi chuyện OK, chú bé đã học thành nếp nên mọi việc đã trở nên nhẹ nhàng hơn. Tuy nhiên, trong quá trình kèm chú bé học, ông cũng phát hiện ra là cho dù ông bà có yêu quý cháu, có thể lo cho bé học, nhưng về lâu dài, bé vẫn phải được bố mẹ kèm cặp và phải được sống hàng ngày cạnh bố mẹ. Bé ở với ông bà chỉ chơi vài tháng hè thôi, ở lâu dài để ông bà kèm cháu học hành chỉ là giải pháp tình thế. Sự phát triển của bé phải được chính bố mẹ kèm cặp. Do vậy, khi việc di chuyển bằng máy bay được mở cửa, mặc dù nhớ cháu, ông bà vẫn đành để Chitbon về lại Sài Gòn.

Qua gần năm tháng bên cháu, ông bà thấy một chú bé đã khôn lớn lên nhiều lắm, hết sức tình cảm và có tâm hồn nhân hậu. Bé đã biết cư xử sao cho ông bà thấy hài lòng và yêu quý mình, với một bản năng hết sức trong trẻo và đáng yêu. Ngoài ra, bé cũng cư xử với người lạ đầy tính nhân hậu như ông trời phú cho nét tính cách ấy: dù là người bán tăm dạo, người khuyết tật ngoài đường... hễ bắt gặp là cháu đều xin ông bà cho tiền hay mua hàng cho họ. Tuy mãi chơi nhưng Chitbon biết quan tâm đến ông bà, hỏi han giúp bà những việc lặt vặt hàng ngày. Quanh quẩn bên cạnh những lúc bà làm việc dọn dẹp một mình cho bà vui. Những ngày hết giãn cách, chiều chiều, ông bà lại cho Chitbon dạo phố phường Hà Nội, mua đồ chơi, hay đi thăm Hồ Gươm. Chú bé luôn mang lại niềm vui cho ông bà... Viết đến đây lại thấy xúc động khi nghĩ về cháu.

Giờ thì chú Sinh viên năm 3 đã ổn định việc hàng ngày học hành bên bố mẹ. Cứ đến giờ là ông lại biết chú đã ngồi vào bàn học tiết gì, giờ nào giải lao, giờ nào học Apolo, giờ nào đi chơi với bạn... Hy vọng tết này hết Covid để chú theo bố mẹ ra Hà Nội với ông bà. Nhưng với tình hình này, Covid đang rất căng mà chỉ còn 2-3 tháng nữa là Tết thì e là lại lỡ hẹn? Như cái hẹn của ông với lớp CN khóa 11, lên kế hoạch từ ba tháng trước mà nay đã qua tròn 5 tháng rồi vẫn không thực hiện được. Có lẽ phải dời cái hẹn đến hè sang năm, chú Chitbon lại ra Hà Nội với ông bà và mong là đừng để cho Covid kéo dài một cái hè nữa, trước khi chú bé trở thành Sinh viên năm tư...

12/11/2021. P. N.H

Hoài niệm

Posted on 01/06/2022

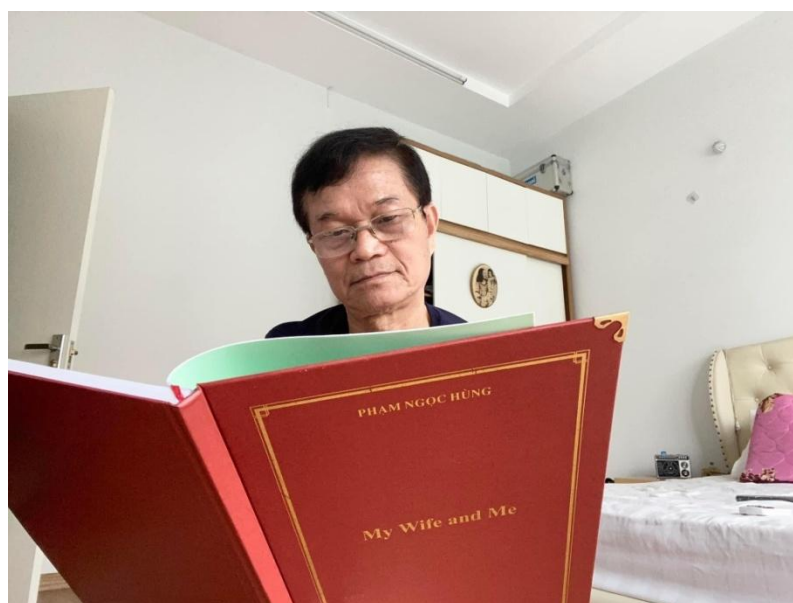
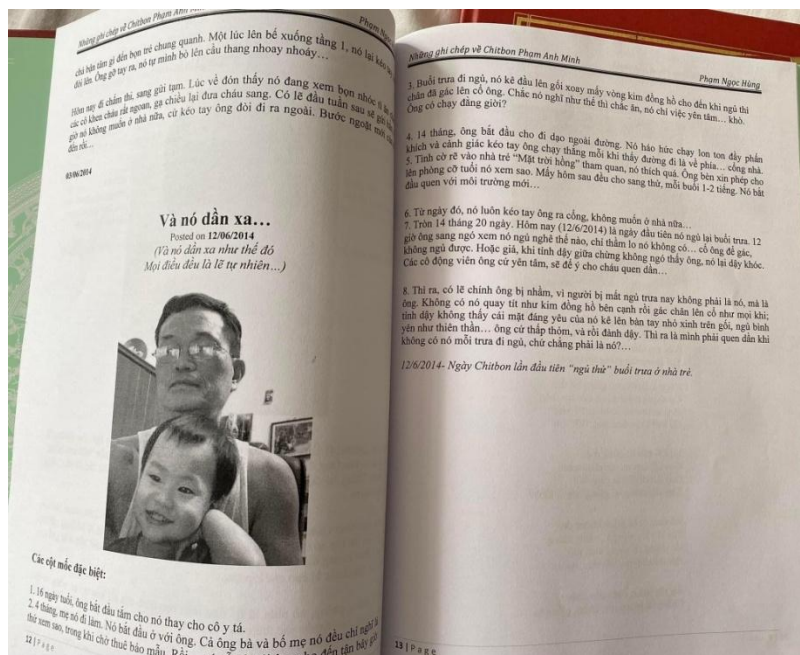
Một buổi bỗng nhiên hoài niệm
 Về những năm tháng đã qua
 Lần giở những dòng ký ức
 Một thời như đã rất xa...

May mắn thời gian dù mất
 Nhưng ta kịp “nhốt” lại rồi
 Tươi rói những điều thân thuộc
 Như vừa mới xảy ra thôi

Hoá ra những gì cố gắng
 Chẳng hề phụ tấm lòng mình
 Chắt chiu mỗi ngày ghi chép
 Để thành hoài niệm lung linh

Để bỗng một ngày chợt nhớ
 Về những năm tháng đã qua
 Lần giở những dòng ký ức
 Thời gian chẳng thể xoá nhoà.

(31/5/2022. Đọc lại ký ức)

Chitbon hè 2022

Posted on 04/07/2022

1- Những lo lắng có thật

Vẫn biết thời gian trôi đi, thể chất và tinh thần của cháu sẽ thay đổi. Tuy nhiên, nhiều khi không dễ dàng gì chứng kiến sự thay đổi của cháu mà ông bà thấy có chút bất an? Có lẽ cũng nên đổ lỗi cho Covid, vì bị phong tỏa mà Chitbon phải học online hết gần cả năm học lớp 3. Nói vậy vì nếu không có Covid, sẽ không phải học online. Sẽ không phải bắt buộc tiếp xúc với laptop, ipad, điện thoại sớm đến vậy? Hậu quả của việc sớm tiếp xúc với các thiết bị kia là các cháu bị cuốn vào thế giới ảo đầy lôi cuốn nhưng cũng đầy cạm bẫy gây nhiều tác hại cho những tâm hồn non nớt và dễ tổn thương.

Chưa nói đến nội dung vội, việc bị hút hết tâm trí vào các thiết bị kia đã khiến cho các cháu quên hết thực tại. Chitbon chính là rơi vào tình trạng như vậy. Có thể nói trừ giờ ăn và ngủ, hầu như lúc nào chú bé cũng đang chăm chú xem gì đó trên điện thoại, máy Game hay Tivi. Trên điện thoại thì xem chăm chú mấy cái clip hài mà chỉ nghe thôi đã biết là nhảm nhí. Được thực hiện bởi những cậu choai choai ngớ ngẩn, chọc cười vô tội vạ. Trên TV thì chú bé cứ bị hút hồn vào mấy cậu MC thuyết minh về game minecraft.

Mà cũng lạ, thể loại game này tạo hình nhân vật và ngoại cảnh tựa như ghép lego, chả có chút mỹ thuật nào mà cứ hút hồn trẻ em đến vậy? Dễ hiểu là ông bà không chỉ bất an mà còn thấy kinh hoàng khi những thứ Chitbon mê mẩn chắc chắn chỉ làm nghèo nàn, thậm chí là thui chột tâm hồn trong trẻo của chú? Sự ham mê đó kéo theo một hệ lụy tai hại là không còn thiết tha gì chuyện đi chơi đây đó khi ông bà rủ nữa. Chú bé đơn giản là không muốn dứt khỏi máy game, điện thoại hay TV.

Khi ông bà thấy quá lo lắng, tìm cách dứt chú bé ra, rủ đi chơi hay làm gì đó thì hoặc là rất khó khăn, hoặc là phản ứng khá tiêu cực. Dù biết lứa tuổi chú sẽ có nhiều thay đổi, có thể bây giờ thế này, mai kia sẽ thế khác, nhưng lo lắng ở thì hiện tại là điều đang hiện hữu. Kết quả là Chitbon đã có một kỳ nghỉ hè 2022 chắc không như ý ở nhà ông bà, khi mà vì lo lắng, luôn bị nhắc nhở do dành quá nhiều thời gian cho các thiết bị điện tử và xem những nội dung nhảm nhí. Ông bà còn lo Chitbon bị dụ dỗ bởi những kẻ xấu trên mạng chuyên lừa trẻ em và vị thành niên làm những điều tệ hại?

2- Những hy vọng tương lai.

Vẫn biết đây chỉ là thời gian nghỉ hè, cháu có thể chơi nhiều một chút. Vào năm học cháu sẽ được bố mẹ quản chặt hơn. Nhưng với những người lo lắng cho con cháu thì những biểu hiện thay đổi tiêu cực trong hành vi của trẻ cũng đáng báo động. Cần phải lường trước vì nhiều khi chỉ cần sao nhãng, chúng ta đã bị muộn mát rồi?

Viết ra để thấy rằng, mỗi tuổi qua đi Chitbon sẽ có những thay đổi nhiều khi khiến ông bà lo lắng. Nhưng cũng chính những đổi thay theo thời gian khiến cho ông bà hy vọng những mùa hè sau sẽ gặp lại cháu với những biểu hiện tích cực hơn để cùng ông bà trải qua những ngày tháng vui vẻ như trước kia.

